

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

Presorted standard
U.S. Postage
PAID
Berwyn, IL
Permit No.408

Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

No 2 - FEBRUARY 2004

Kostel svatého Jana Nepomuckého v Chicagu

Farnost svatého Jana Nepomuckého v Chicagu byla založena roku 1871. Až do té doby byl v Chicagu jen jeden český kostel a to sv. Václava, do kterého patřili všichni čeští katolíci žijící v Chicagu. Když během několika let počet českých katolíků vzrostl a většina se usazovala na jižní straně, byla návštěva kostela sv. Václava pro ty, kdo bydleli daleko obtížná. Proto farníci na jižní straně požádali faráře od sv. Václava Otce Josefa Molitora, aby pro ně byla založena nová farnost. On jejich přání ochotně vyhověl a tak na podzim 1870 byl zakoupen pozemek a na jaře roku 1871 se již začalo stavět. Do podzimu téhož roku pak stál na 25. ulici a Potland (dnes Princenton) úhledný a prostorný dřevěný kostel zasvěcený sv. Janu Nepomuckému. Prvním farářem byl ustanoven Otec Vilém Čoka, který první 4 roky bydlel v podnájmu, než byla roku 1875 zbudována farní škola a byt pro kněze.

V té době však novou farnost krutě postihlo rozhodnutí městské rady, podle něhož bylo zakázáno v určitých částech města stavět dřevěné budovy. Do této oblasti patřila i farnost sv. Jana Nepomuckého. Z toho důvodu se noví čeští přistěhovalci začali usazovat severozápadně od farnosti sv. Jana, kde Otec Vilém Čoka nakonec založil novou farnost sv. Prokopa, kde se stal farářem.

Po odchodu Otce Čoky se stal duchovním správcem farnosti sv. Jana Nepomuckého Otec Hoffman a za několik měsíců po něm Otec Jiří Weidlich, ale také jen na krátkou dobu, až pak farnost úplně osiřela a utápěla se v dluzích. Jak se ale říká: „Když je nouze nejvyšší, je pomoc Boží nejbližší.“ Právě v té době se přihlásil do chicagské arcidiecéze Otec František Bobal, který před tím působil šest let v Nebrasce, ale ze zdravotních důvodů požádal o přeložení, neboť nemohl objíždět rozlehlé misijní území. Po jeho příchodu nastal ve farnosti sv. Jana Nepomuckého obrat. Kostel byl uvnitř opraven a byla postavena dvoupatrová budova, která sloužila jako škola, kde byl též byt pro učitele. Vzhledem k tomu, že ulice po obou stranách

kostela byly zvýšeny a vydlážděny, musel se zvednout a být podezděn i samotný kostel sv. Jana.

V lednu 1908 byl Otec Bobal přeložen do farnosti sv. Ludmily na 25. ulici a Albany. Jeho nástupcem se stal Otec Antonín Nováček. A právě v této době nastala ve farnosti nečekaná krize, protože nově budovaná zvýšená železniční

trať podél ulice Canal rozdělila farnost na dvě části. Starší farníci chtěli zůstat na starém místě, kdežto mladší žádali, aby byla farnost přeložena na západ, což se také stalo, když roku 1913 byl položen základní kámen nového kostela 5 bloků jižně a 4 bloky západně od kostela původního. 17. května 1914 (bylo to den po svátku sv. Jana Nepomuckého) pomocný biskup chicagské arcidiecéze Pavel P. Rhode vysvětil nový kostel na severovýchodním rohu 30. ulice a Lowe ulice. S novým kostelem byla spojena i škola. V té době patřilo k farnosti 300 rodin. Do školy bylo zapsáno 120 žáků a sestry benediktinky, které zde učily, přimmo ve škole také bydlely. Otec Nováček zemřel 19. prosince 1930 ve věku 64 roků po 22 letech působení jako farář u sv. Jana Nepomuckého. Po něm nastoupil Otec František Jedlička, který patřil k zakladatelům Národního svazu českých katolíků a také byl jeho prvním kaplanem. Za jeho působení byla roku 1935 vybudována třípatrová cihlová budova Social Center - St. John Nepomucene - naproti kostelu.

V roce 1950 byl do zdejší farnosti přeložen od Panny Marie Svatohorské Otec Václav Staněk, který byl 2. února 1964 jmenován Monsignorem.

21. května 1973 J. E. Jan kardinál Cody jmenoval Otce Jakuba H. McCartyho

Sociální středisko svatého Jana Nepomuckého

administrátorem farnosti a ředitelem arcidiecézní SPRED (Special Religious Education Division - Sekce speciální náboženské výchovy).

V roce 1990 byla farnost sv. Jana Nepomuckého zrušena a bylo zde zřízeno centrum SPRED. Kostel je dodnes ve velmi dobrém stavu. Jeho český původ připomíná titul sv. Jana Nepomuckého nad vchodem a barevná okna s obrazy našich národních světců uvnitř. Původní inventář kostela byl však již odstraněn a liturgický prostor je uzpůsoben pro postižené, kteří sem přicházejí na bohoslužby. Kolem jednoduchého oltáře a předsednického místa pro kněze jsou rozestavěny do kruhu židle pro věřící. Mše svatá zde bývá v neděli v 11 hodin dopoledne a příležitostně i ve všední dny. V budově sociálního střediska jsou arcidiecézní kanceláře SPRED a místnosti pro náboženskou výchovu postižených. I tato budova nese, podobně jako kostel, jméno sv. Jana Nepomuckého. I když Češi v této části Chicaga již dávno nejsou, můžeme být šťastni, že dílo, které vybudovali naši předkové, dosud slouží bohumilému účelu.

Karel Chrobák

Foto na titulní straně:

Kostel sv. Jana Nepomuckého v Chicagu postavený v letech 1913 - 1914

Svatý kříž

Císař Konstantin Veliký, který v roce 313 ediktem milánským dal křesťanům svobodu, na přání své matky svaté Heleny postavil v roce 335 v Jeruzalémě velkolepý chrám na vrchu, kde svatá Helena v roce 326 našla kříž, na kterém zemřel Ježíš Kristus. Na památku této události církev slavívala 2.května svátek Nalezení svatého kříže. Svatá Helena polovinu kříže vystavila v chrámě, aby ho věřící mohli uctívat, druhou polovinu poslala svému synovi Konstantinovi do Cařihradu. Císař si však z něho ponechal jen polovinu a další část poslal do Říma, kde ji dal uložit v nově postaveném Chrámu svatého kříže.

Polovina svatého kříže zůstala v Jeruzalémě až do roku 614. Tehdy král Persie Chosroes II. přepadl Palestinu. Mnoho lidí zde přišlo o život nebo byli prodáni do otroctví. Kněží, řeholníci a řeholnice byli v Jeruzalémě nelidsky umučeni. Jen patriarcha Zachariáš byl ponechán na živu. Mezi mnohými poklady perský král vzal i polovinu svatého kříže, dal ji uložit do skříně a patriarcha musel skříň zapečetit svým prstenem. Poté byl patriarcha i s relikvií svatého kříže odveden do zajetí. Perský král dobře věděl, že křesťané mají v úctě dřevo svatého kříže a doufal, že mu za ostatky i za patriarchu zaplatí velké výkupné. Císař Heraklius poslal perskému králi vyslance s prosbou o mír. Ten odpověděl: „Ať Římané nečekají příměří do té doby, pokud budou ukřižovaného člověka uznávat za Boha a dokud se nebudou klanět slunci.“ Císař Heraklius shromáždil kolem sebe vojsko a táhl s ním proti králi Chosroovi. Do čela armády dal zástavu s obrazem Ježíše Krista. 12.prosince 628 Heraklius porazil nedaleko bývalého města Ninive krále Chosroa. Ten po prohrané bitvě utekl a vlácel s sebou jeruzalémského patriarchu i ostatky svatého kříže. Nakonec se proti perskému králi vzbouřil jeho vlastní syn, dal ho uvěznit a zavraždit. S novým perským králem jednal císař Heraklius. Křesťané byli propuštěni na svobodu, byl propuštěn i jeruzalémský patriarcha Zachariáš a samozřejmě byla vrácena i zapečetěná skříň se svatým křížem. Císař Heraklius pak v Jeruzalémě odnesl kříž do chrámu. Tam ho uložili na oltář, kde byl předtím uchováván. To bylo 14.září 629. Tento den slaví církev svátek „Povýšení svatého kříže.“

Dle svědectví svatého Cyrila Jeruzalémského byly části svatého kříže rozšířeny po celém světě již kolem roku 350. Později pak po návratu svatého kříže z rukou Peršanů byly části svatého kříže římskými císaři věnovány různým panovníkům nebo významným lidem. Tito uctívali svatý kříž jako nejdražší poklad a uchovávali ho ve svých chrámech.

Za křížových válek bylo do Evropy přineseno tolik částí svatého kříže, že to budilo nedůvěru v jejich pravost. Nedivme se tedy, že od dob Kalvínových (kolem roku 1550) bylo častěji tvrzeno, že částí svatého kříže je na světě tak ohromné množství, že prý jsou dohromady daleko těžší, než byl kříž Pána Ježíše. Proto si jeden učenec dal velikou práci a spočítal všechny části svatého kříže. Co zjistil? Všechny známé, zachované a dle svědectví odborníků i ztracené části, tvoří dohromady 9 - 10 decimetrů krychlových. Velké části svatého kříže jsou v Jeruzalémě, u svatého Petra a Svatého kříže v Římě, u sv. Marka v Benátkách, v Bruselu, v bývalé císařské klenotnici ve Vídni a v klášteře Heiligenkreuz u Vídně. Kříž, na kterém zemřel Pán Ježíš, měl alespoň 57 decimetrů krychlových. Z toho vidíme, že více než 80% svatého kříže se během staletí ztratilo nebo bylo zničeno a jen 20% jeho dřeva zůstalo zachováno.

Pod Kristovým křížem stála Ježíšova matka Panna Maria. Tam Ježíš pronesl svá slova svaté závěti: „Ženo, to je tvůj syn.“ A učedníkovi potom řekl: „To je tvá matka.“ Tam pod křížem jsme se stali dětmi Panny Marie. Proto s důvěrou volejme: „Začkoli tě budeme prosit, Matko Páně, v nouzi, v zármutku, v kříži, trápení, vyžádej u Boha potěšení. Buď nám svojí přímlovou vždy štědrě nápomocnou.“ - Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti, že jsi nás svým svatým křížem vykoupil.

Doc. ThDr. František Janhuba

LITURGICKÁ ČTENÍ

7.neděle v mezidobí - 22.února 2004

1.ČTENÍ - 1 Sam 26, 2. 7-9, 12-13, 22-23

Čtení z první knihy Samuelovy.

Saul sestoupil na poušť Zif a s ním tři tisíce vybraných mužů z Izraele, aby na poušti Zif slídl po Davidovi. V noci David a Abišaj přišli k Saulovu mužstvu, a hle - Saul ležel a spal v ohradě vozů, s kopím zabodnutým do země u své hlavy, Abner pak a lid spali kolem něho. Abišaj řekl Davidovi: „Dnes vydal Bůh tvého nepřítele do tvé ruky. Nuže dovol, abych ho přibodl jeho kopím k zemi jedním bodnutím, druhého nebude třeba!“ David však Abišajovi odpověděl: „Nezabíjej ho! Kdo vztáhne beztrestně ruku na pomazaného od Hospodina?“ Pak vzal David kopí a džbán vody od Saulovy hlavy a odešli. Nikdo je neviděl ani nezpозoroval a nikdo se neprobudil. Všichni spali, neboť na ně padl tvrdý spánek od Hospodina. David přešel na protější stranu údolí, zastavil se na vrcholu hory a zdaleka - byla to velká vzdálenost - volal: „Zde je kopí, králi! Ať sem přijde jeden ze služebníků a vezme ho. Hospodin odplatí každému podle jeho spravedlnosti a věrnosti; vždyť dnes tě vydal Hospodin do mé ruky, ale já jsem nechtěl vztáhnout ruku na pomazaného od Hospodina.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 15, 45-49

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! První člověk, Adam, byl stvořen jako živá bytost, poslední Adam však bude oživujícím duchem. Ale není napřed to, co je zduchovnělé, nýbrž to, co je živočišné, a potom teprve přijde to, co je zduchovnělé. První člověk byl utvořen ze země, je pozemský, druhý člověk je z nebe. Když někdo pochází ze země, ze země jsou i jeho děti. Když někdo pochází z nebe, z nebe jsou i jeho děti. My jsme na sobě nesli podobnost s tím člověkem, který pocházel ze země. Stejně tak ponese me i podobnost s tím, který je z nebe.

EVANGELIUM - Lk 6, 27-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, zehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou; kdo ti bere plášť, tomu neodpírej ani šaty. Každému, kdo tě prosí, dávej, a kdo ti bere, co je tvoje, od toho nežádej nic nazpátek. Jak chcete, aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim. Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Prokazujete-li dobrodiní těm, kdo je prokazují vám, co za to můžete od Boha čekat? To přece dělají i hříšníci. Půjčujete-li těm, od kterých doufáte, že vám to vrátí, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby dostali stejně tak nazpátek. Ale milujte své nepřátele, prokazujte dobrodiní a půjčujte, a nic nečekejte zpět. Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevďěčným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesudte, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jako měrou měříte, takovou se naměří vám.“

1.neděle postní - 29.února 2004

1. ČTENÍ - Dt 26, 4-10

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí jej před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: ‚Můj praotec byl potulným Aramejcem, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velikým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřaženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle - přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!‘ Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. ČTENÍ - Řím 10, 8-13

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Co říká Písmo? ‚Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci‘; to je slovo víry, které hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spase. Písmo přece říká: ‚Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.‘ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť ‚každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen‘.

EVANGELIUM - Lk 4, 1-13

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk.‘“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!‘“ Potom ho ďábel zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, takže tě ponese na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.‘“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!‘“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

2.neděle postní - 7.března 2004

1. ČTENÍ - Gn 15,5-12,17-18

Čtení z první knihy Mojžíšovy

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ - a dodal: „Tak četné bude tvé potomstvo!“ Abrám Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. Znovu mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem - tě vyvedl z

Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ Abrám řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ Bůh mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.“ Abrám mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tiseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle - dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. ČTENÍ - Flp 3,17-4,1

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři, jedněte všichni tak, jak jedná já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podříditi všecko. A tak, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, stůjte v Pánu pevně, milovaní!

EVANGELIUM - Lk 9,28b-36

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš. Zjeví se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padala na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

3.neděle postní - 14.března 2004

1. ČTENÍ - Ex 3,1-8a.13-15

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš pásal stádo svého tchána Jitra, midjanského kněze. Když jednou vyhnal stádo za step, přišel k Boží hoře Chorebu. Tu se mu zjevil Hospodinův anděl v plameni ohně, který šlehal ze středu keře. Díval se, a hle - keř hořel plamenem, ale neshořel. Mojžíš si řekl: „Půjdu se podívat na ten zvláštní jev, proč keř neshoří.“ Když Hospodin viděl, že se přichází podívat, zavolal ze středu keře: „Mojžíši, Mojžíši!“ A on odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh řekl: „Nepřibližuj se sem, zuj opánky ze svých nohou, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ A pokračoval: „Já jsem Bůh tvého otce, já jsem Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův!“ Mojžíš zahalil svou tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha. Hospodin pravil: „Viděl jsem bídu svého lidu, který je v Egyptě,

slyšel jsem jejich nárek na bírice; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egyptanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a širé, do země oplývající mlékem a medem.“ Mojžíš pravil Bohu: „Hle, já přijdu k synům Izraele a řeknu jim: ‚Posílá mě k vám Bůh vašich otců.‘ Když se zeptají: ‚Jaké je jeho jméno?‘ - co jim mám říci?“ Bůh pravil Mojžíšovi: „Já jsem, který jsem!“ A dodal: „Tak řekneš synům Izraele: ‚Ten, který jest, posílá mě k vám.‘ A ještě pravil Bůh Mojžíšovi: „Tak řekneš synům Izraele: ‚Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův, posílá mě k vám.‘ To je moje jméno na věky, to je můj název po všechna pokolení.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 10,1-6.10-12

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Chtěl bych vám, bratři, připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a v moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni pili stejný duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. Ale přesto se většina z nich Bohu nelíbila. Pomřeli na poušti. Tyto věci se staly nám pro výstrahu, abychom netoužili po špatnostech, jako toužili oni. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a za to byli pobiti od anděla Zhoubce. To se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo to napsáno jako poučení pro nás, kteří žijeme v době poslední. Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.

EVANGELIUM - Lk 13,1-9

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni právě tak zahynete. Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: ‚Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?‘ On mu však odpověděl: ‚Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.‘“

Česká Misie v Chicagu

Při kostele Panny Marie Svatohorské
2414 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Misijní dům: 2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Duchovní správce: Rev. Dušan Hladík
Tel. + Fax: 708 - 656 7472 Mobil: 708 - 533 1050

<http://ceskamisie.home.comcast.net>
E-mail: velehradchicago@comcast.net

České mše svaté:

Sobota 6.30 večer - kostel Panny Marie
Neděle 10.30 dopoledne - kaple misijního domu
Čtvrtek, pátek 7.30 večer - kaple misijního domu

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 8.ledna do 4.února 2004

Politické události

Kdo bude prvním českým eurokomisařem?

Hledání komisaře, jenž bude zastupovat Českou republiku v evropské vládě, provázají neshody. Vládní ČSSD vybrala bývalého ministra životního prostředí Miloše Kužvarta, kterého na funkci navrhl premiér Vladimír Špidla. Ostatní koaliční strany však s volbou nesouhlasí. Lidovci (KDU-ČSL) trvají na soudkyni Mezinárodního trestního tribunálu pro bývalou Jugoslávii Ivaně Janů, která je podle nich vhodnější z hlediska mezinárodních zkušeností. Unionisté (US-DEU) vlastního kandidáta neohlásili, ale podporovali by například diplomata Alexandra Vondru či velvyslance v Bruselu Pavla Teličku. Dalším oficiálním kandidátem je také bývalý ministr životního prostředí Bedřich Moldan, kterého nominovala opoziční ODS. Vzhledem k tomu, že ČSSD má ve vládě většinu, je Kužvartův úspěch velmi pravděpodobný. První komisaři z nových členských zemí budou jmenováni na období od května do října 2004. Od listopadu se ujme úřadu nová Evropská komise, jejíž další předseda si svůj tým vybere sám. Předpokládá se ale, že si ponechá zástupce, kteří již v EK působí. Funkce, kterou by komisař z ČR zastával, zatím není jistá. Hovoří se o oblastech dopravy, regionu, nebo vědy a techniky.

Klaus vetoval pátý zákon, tentokrát o Ústavním soudu
12.ledna vrátil prezident Václav Klaus parlamentu novelu

zákona o Ústavním soudu (US). Podle navrhované změny mělo od dubna dojít ke zvýhodnění případů trestního práva a zvýšení pravomoci Ústavního soudu. Občané by se na něj mohli obracet dříve, než by vyčerpali možnosti soudu Nejvyššího, a zpětně ti, kteří uspějí u Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Podle předsedy US Pavla Rychetského přinese nepřijetí novely problémy právě s ESLP. Jejím vetováním tak nadále nebude zajištěna zpětná vazba rozsudků ze Strasburku. Prezidentu Klausovi se nelíbilo omezení novely jen na oblast trestního práva a zvýšení pravomoci Ústavního soudu. Navrhované znění by dále umožnilo všem organizacím, kterých je Česká republika členem, usilovat o novelu každého zákona, který by byl v rozporu s mezinárodními závazky. Prezident varoval před otvíráním českého právního řádu cizím autoritám.

Od smrti Jana Palacha uplynulo 35 let

Věnce a svíčky po roce oživily pomníček studenta Jana Palacha, který se na protest upálil 16.ledna 1969 na Václavském náměstí. Nesouhlasil s rezignací Čechů a Slováků, kteří se začali pomalu smířovat se srpnovou okupací. Tragický čin posluchače druhého ročníku Filozofické fakulty Univerzity Karlovy (oboru historie a politické ekonomie) veřejnost šokoval. Palach zemřel o tři dny později a jeho pohřeb se stal tichou manifestací. Vlna nespokojenosti s režimem se zvedla až o dva-

cet let poté, kdy policisté rozehnali skupiny lidí, kteří přišli na Palacha vzpomenout. Předznamenali tak průlomové události roku 1989, které vyvrcholily listopadovou sametovou revolucí. Letos začaly vzpomínkové akce o den dříve. Už 15.ledna se skupina studentů a pedagogů vydala v pietním průvodu z Filozofické fakulty na Palachově náměstí k Národnímu muzeu. 16.ledna se u pomníčku objevili i premiér Vladimír Špidla nebo ministryně školství Petra Buzková. Politolog Bohumil Doležal v článku Ticho po pěšině (MF Dnes 21.ledna) napsal, že 35. výročí Palachova sebeobětování se stalo oficiální záležitostí druhého řádu, že proběhlo tak, "jako se vzpomíná na něco velmi vzdáleného: třeba na popravu českých pánů v roce 1621". Někdejší místopředseda ODS Miroslav Macek nabídl v LN 20.ledna patero zamýšlení o českých mučednících, o Palachovi napsal: "Jan Palach, dle paměti spolužáků fanatický levičák, se pak nutně musel stát symbolem boje proti symbolu jiných levičáků - ruské branné moci. Jeho sebevražda ohněm ho k tomu přímo předurčovala. Co na tom, že nezkrátila okupaci země ani o vteřinu a ničemu následnému nezabránila. Dodávala přece naději, říká se dnes, byť z té doby nepamatuji nikoho, kdo by tehdy něco takového pociťoval, jen lítost nad zcela zbytečně zmařeným životem."

Šéfredaktor týdeníku Respekt byl napaden

Šéfredaktor týdeníku Respekt Tomáš Němeček byl v sobotu 17.ledna ráno napaden dvěma neznámými muži. Podle jeho slov zaútočili slzným plynem, pak ho povalili na zem a kopali do něho, to vše

bez jediného slova. Napadený nyní leží v nemocnici s pohmožděninami obličeje, lehkým otřesem mozku a tržnou ránou na hlavě. Zatím není jasné, zda šlo o útok náhodný, nebo zda měl být Němeček zastrašen. Noviny, které vede, se totiž zabývají názorovou žurnalistikou, často píše o korupci, rasismu, kritizují vládu i opozici. Němeček vystudoval žurnalistiku na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy a v akademickém roce 1991/92 byl členem první redakce Caroliny. Případ vyšetřuje policie. Tato událost rozšiřuje seznam útoků na novináře, od roku 1997 jich bylo v ČR celkem osm. Časté jsou výhrůžky, napadení, dvakrát si pachatelé objednali dokonce vraždu.

Případ Jiřiny Bohdalové znovu zpochybnil věrohodnost svazků spolupracovníků StB

Herečka Jiřina Bohdalová 21.ledna vyhrála soudní spor s ministerstvem vnitra kvůli své evidenci v seznamech spolupracovníků komunistické Státní bezpečnosti. Přestože se prokázalo, že s StB nespolupracovala, její jméno ze svazků vymazáno nebude. Nejpopulárnější česká herečka se proto chce odvolat a spor případně dovést až k Ústavnímu soudu. Ministr vnitra Stanislav Gross (ČSSD) v prohlášení citovaném MF Dnes připomněl, že zákon "ukládá zveřejnit seznamy osob evidovaných Státní bezpečností, aniž by byla ověřena jejich pravdivost". Přijetí novely o zpřístupnění svazků StB před dvěma lety umožnily hlasy poslanců pravicových stran ODS, KDU-ČSL a US-DEU, proti byli komunisté a většina ČSSD (včetně současného premiéra Vladimíra Špidly).

V souvislosti s mediálně sledovaným případem herečky Bohdalové se nechal slyšet stínový ministr vnitra ODS Ivan Langer, že je připraven předložit novelu zákona, která by umožnila vymazání nespavedlivě evidovaných osob. Poslanecký klub ODS však jednoznačně odmítl návrh novelizace zákona. Podle deníku Právo Langer na svém rozhodnutí trvá a novelu si představuje tak, že by nešlo přímo o vymazání jmen neoprávněně evidovaných osob, ale chce v seznamu zveřejnit případná pravomocná rozhodnutí soudu. Místopředseda ODS Petr Nečas se naopak domnívá, že tuto variantu umožňuje už v současnosti platný zákon.

Vláda chce zpřísnit postihy dopravních přestupků

Vláda 21.ledna schválila novelu zákona o provozu na pozemních komunikacích. Snaží se tím řešit situaci na českých silnicích. Za minulý rok totiž přišlo při dopravních nehodách o život 1314 lidí, což je zhruba pětinašobek počtu obětí vražd. Novela obsahuje zavedení bodového hodnocení přestupku. Pokud řidič nasbírá 12 bodů, bude mu na rok odebrán řidičský průkaz. Trestné body (např. za řízení pod silným vlivem alkoholu dostane 7 trestných bodů, za držení mobilního telefonu při řízení nebo za nezastavení na stopce 4 body, za překročení rychlosti do 20km/h v obci 3 body, atd.) bude zaznamenávat příslušný obecní úřad. Policistům novela zvýší pravomocí. Budou moci odebrat řidičský průkaz na místě nebo nechat automobil rovnou od táhnout. Další novinkou by mělo být i zvýšení pokut za dopravní přestupky. Tak například za řízení v opilosti by mohl řidič osobního automo-

bilu dostat pokutu až 50 tisíc Kč. Vyšší sankce by se mohly týkat i chodců - pokuta by mohla dosáhnout 3000 Kč. Novela míří do parlamentu, již nyní se ale objevují výhrady, že např. řízení pod vlivem alkoholu nemá být trestáno body, ale rovnou má být považováno za trestný čin (uvedl pro LN poslanec za ODS Jan Patera). Bodování přestupků by mělo více odrážet jejich podíl na nehodovosti. Pokud zákon projde parlamentem, v platnost vejde v květnu.

Čeští vojáci mají působit v Afghánistánu

14.ledna schválila vláda bojovou misi 150 českých vojáků do Afghánistánu. Na 120 elitních průzkumníků z prostějovské posádky by se mělo zúčastnit protiteroristické operace Trvalá svoboda v afghánských horách. Jejich úkolem bude vyhledávání přívrženců hnutí Taliban a organizace Al-Kaida. Zbývající vojáci mají působit na letišti v Kábulu. Vyslání vojáků do zahraničí musí schválit parlament, tentokrát by navíc mělo jít o první účast české jednotky v bojových operacích od skončení druhé světové války. Dohady zatím provází datum odletu a také financování mise. Stát má cca 250 milionů korun, armáda na ni vyčlenila asi polovinu částky.

Ministr zahraničí Svoboda na Blízkém východě

Ministr zahraničí Cyril Svoboda absolvoval od 15.ledna čtyřdenní návštěvu Blízkého východu. Vedle první zastávky v Iráku, během níž jednali zástupci několika českých firem o zakázkách ohledně poválečné obnovy země, zavítal také do Palestiny a Egypta. Jedním z důvodů cesty byl podle ředitele bezpečnostně-

multilaterální sekce ministerstva zahraničí Martina Kosatky fakt, že Česká republika se chce v rámci EU po nabytí členství specializovat právě na Blízký východ. Svoboda va mise pokračovala setkáním s předsedou palestinské samosprávy Jásirem Arafatem v Ramallahu. Český ministr podle BBC na adresu izraelské iniciativy stavět na palestinském území bariéru uvedl, že Izrael má právo bránit své občany před atentátníky. Nechal se též slyšet, že pro dosažení smíru je nutné zastavit teroristické akce a přistoupit ke kompromisům. Současně také podpořil vznik palestinského státu. Arafat zase připomněl, že Česko jako budoucí člen EU může pomoci Palestincům prosadit, aby Izrael plnil mírový plán. Návštěva u Arafata byla prvním vrcholným setkáním českého politika s předákem palestinské samosprávy za poslední čtyři roky. V neděli 19.ledna pak Svoboda ukončil svou blízkovýchodní cestu jednáním s egyptskými vládními představiteli: prezidentem Husním Mubarakem, ministrem zahraničí Ahmadem Mahirem a generálním tajemníkem Ligy arabských států Amrem Musou. Hlavními tématy rozhovoru byla situace na Blízkém východě, izraelsko-palestinský konflikt a situace v Iráku. Podle BBC Svoboda považuje Egypt za významnou zemi pro celou oblast a vyjádřil uznání egyptské iniciativy při urovnávání palestinsko-izraelského konfliktu, zejména jeho zprostředkovatelské funkce při jednání s palestinskými radikálními skupinami. Shoda v názorech Mubaraka a české diplomacie panovala ohledně situace v Iráku. Obě strany vidí řešení v rychlém

předání moci do rukou Iráčanů.

Ministr Svoboda jednal v Lucembursku

Na blízkovýchodní jednání navázal šéf české diplomacie Cyril Svoboda 19.ledna oficiální návštěvou Lucemburska, kde se setkal mimo jiné se svou rezortní kolegyní Lýdií Polferovou a premiérem Jean-Claudem Junckerem. Jednali o EU, ale slovo padlo i o palestinsko-izraelském konfliktu. Diplomaté obou zemí doufají, že euroústava bude schválena nejpozději do konce letošního roku. Lucembursko bude totiž začátkem roku 2005 předsedat EU, a proto má eminentní zájem na dosažení shody mezi členskými státy ohledně základní právní listiny sjednocené Evropy co nejdříve, aby se poté mohlo soustředit už jen na řešení finanční perspektivy unie. Podle Svobody nebude klást nejmenší země unie českým občanům překážky v přístupu na pracovní trh již od 1.května. Omezení se však budou týkat nároků na sociální dávky. Počet zemí, které otevrou své pracovní trhy Čechům hned v prvních letech po vstupu nových členů, se tím zvýšil na sedm. Dalšími jsou Irsko, Británie, Nizozemsko, Švédsko, Dánsko a Itálie. Špičky české a lucemburské diplomacie se ohledně palestinsko-izraelského konfliktu shodly, že před EU stojí velká výzva přispět k úspěšnému vyřešení sporu. Svoboda totiž označil současnou situaci kolem mírových jednání za "totálně zablokovanou".

Premiér Špidla v Portugalsku

Premiéra Vladimíra Špidlu, který pobýval v Portugalsku na třídní návštěvě, přijal jeho protějšek Jose Manuel Durao Barosso. Na tiskové

konferenci 27.ledna oznámili, že mezi Lisabonem a Prahou bude zavedena pravidelná letecká linka. Zároveň se oba premiéři vyjádřili, že se shodují v názorech na obnovu Iráku, kde by rádi viděli větší angažovanost OSN, či v názorech na budoucnost Evropské unie. Za nevyhovující považují myšlenku tzv. "dvourychlostní Evropy", protože za základní podmínku zdařilé integrace přistupujících států pokládají jejich rovnost se státy členskými. Oba také odmítají funkci stálého prezidenta EU. Špidlu doprovázel i ministr průmyslu a obchodu Milan Urban se skupinou podnikatelů, aby společně přiblížili český průmysl portugalským obchodníkům, a přispěli tak k posílení vzájemných ekonomických vztahů.

Ze Slovenska

Slovensko čeká volební rok

Předseda parlamentu Pavol Hrušovský zveřejnil 8.ledna data konání přímých prezidentských voleb. Pokud v prvním kole 3.dubna nezíská žádný z kandidátů nadpoloviční většinu hlasů, rozhodne se v druhém kole 17.dubna, kdy ke zvolení stačí většina hlasů. Kandidátky odevzdalo 12 uchazečů. Favorité jsou ale pouze čtyři muži - stávající ministr zahraničí Eduard Kukan, předseda L'S - HZDS Vladimír Mečiar, současný prezident Rudolf Schuster a bývalý předseda Národní rady SR Ivan Gašparovič. Všichni z nich mají šanci dostat se do druhého kola, nikdo však není jasným vítězem. Kromě dubnových prezidentských voleb a červnových voleb do europarlamentu budou mít slovenští občané pravděpodobně možnost hlasovat ještě v celostátním referendu. 13.ledna

totiž odevzdali zástupci odborů prezidentovi petiční archy, na kterých více než 600 tisíc občanů stvrdilo podpisem požadavek na předčasné konání parlamentních voleb. Osud vyhlášení referenda má nyní podle Ústavy v rukou prezidentská kancelář. Ta má 30 dní na ověření platnosti podpisů a další devadesátidenní lhůtu na vyhlášení data plebiscitu. Schuster už avizoval, že je referendu nakloněn. "Je to vážný signál. Nasbírání 600 tisíc podpisů za tak krátkou dobu znamená, že v zemi není něco v pořádku," citují Schustera Novinky.cz.

Slovensko již má svého evropského komisaře, je jím Jan Figel

Evropským komisařem za Slovensko se stane Jan Figel. Rozhodla tak 26.ledna koaliční rada. Figel, pro jehož zvolení se vyjádřil i předseda Evropské komise Romano Prodi, pracoval donedávna jako hlavní slovenský vyjednávač s Evropskou unií. Podle místopředsedy Křesťansko-demokratického hnutí (KDH) Pavla Minarika má Figel na Slovensku největší morální právo stát se eurokomisařem. S tímto názorem sice premiér Mikuláš Dzurinda nesouhlasil, podporoval spíše kandidáta Slovenské demokratické a křesťanské unie (SDKU) Ivana Štefana, ale nechtěl stát v cestě koaliční dohodě.

Náboženství jako povinně volitelný předmět

Parlament SR schválil Smlouvu mezi Slovenskem a Svatou stolicí o katolické výchově a vzdělávání, stejně jako Dohodu mezi Slovenskem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi o náboženské výchově a vzdělávání. Náboženství se tak stalo povinně volitelným předmětem již na prvním stu-

pni základní školy. Zákonní zástupci žáků tak budou muset na začátku září nahlásit, zda bude dítě docházet na hodiny náboženství, nebo etiky. Toto rozhodnutí parlamentu vyvolalo na Slovensku rozporuplné reakce, někteří rodiče jsou potěšeni, jiní ho silně kritizují a odvolávají se i na Ústavu SR, podle níž je Slovenská republika demokratický stát, který se neváže na žádnou ideologii ani náboženství. Odpůrci tohoto názoru upozorňují, že rodiče si přece mohou vybrat, který ze dvou předmětů bude jejich dítě navštěvovat.

Ekonomika

Velké obchodní řetězce ovládají český trh

Deset největších obchodních řetězců ovládá již 52% trhu s potravinami a drogistickým zbožím. Obrat těchto deseti firem v roce 2003 dosáhl 203 miliard korun, což je zhruba třetina českého státního rozpočtu. Ve srovnání s rokem 2002 jejich obrat vzrostl o 10,4 miliardy Kč. Vyplývá to z průzkumu firmy Incoma Research. První místo podle velikosti obrátu získalo Makro, na druhém místě skončila firma Ahold Czech Republic, která provozuje obchody Albert a Hypernova, a třetí příčku získal Kaufland. V průběhu nejbližších čtyř let by mělo být dokončeno dalších dvacet velkých nákupních center. Podle odborníků a zástupců maloobchodních řetězců by je měly stavět firmy, které už na trhu působí. "O vstupu nových řetězců nemáme informace," řekla iDnes Martina Čermáková ze společnosti Tesco. Dobrou náladu z úspěchu však mohou obchodním řetězcům zkazit představitelé vlády. Těm se nelíbí praktiky některých z

nich, kdy nutí dodavatele zemědělských produktů prodávat pod výrobními náklady. "Plánujeme setkání se zástupci sedmi nejvýznamnějších řetězců. Budeme po nich požadovat třicetidenní splatnost a držení cen ne pod výrobními náklady," řekl ministr zemědělství Jaroslav Palas.

Ministři se shodli na růstu nájemného o 10% ročně do roku 2006

Výsledkem jednání ministra financí Bohuslava Sobotky a ministra pro místní rozvoj Pavla Němce z 20.ledna je dohoda o růstu nájemného pro příští tři roky. Počínaje letošním 1.zářím by měl nájem vzrůst vždy o 10% až do roku 2006, kdy by měl začít platit nový zákon o deregulaci nájemného. Ministerstvo pro místní rozvoj tak slevilo z požadavku růstu nájemného o 15% ročně, naproti tomu ministerstvo financí přistoupilo na růst nájemného již v letošním roce. Růst se bude týkat pouze čistého nájemného, nikoliv cen služeb. Problémem zůstávají i nadále kompenzace sociálně slabším. Sdružení nájemníků považuje růst nájmu bez dalších sociálních dávek za nemyšlitelný. Ministerstvo financí oponuje, že ke stávajícímu příspěvku na bydlení není třeba přidávat další. Sdružení rovněž požaduje, aby se nájemné zvyšovalo jen do určitého maxima, kterým je obvyklé nájemné v tom místě. Náklady státu na sociální kompenzace, které pobírá asi 350.000 domácností, loni představovaly 2,6 miliardy korun.

Kurzovní lístek České Národní Banky 5. 2. 2004 (střed)

EUR, 1	33.195
Kanada, 1	19.761
Slovensko, 100	81.822
USA, 1	26.504

Kultura

Černí baroni - nový seriál České televize

V pondělí 19. ledna uvedla Česká televize první z jednácti dílů seriálu natočeného podle knihy Miroslava Švandrlíka Černí baroni. Ta s nadsázkou popisuje osudy členů pomocných technických praporů, tzv. pétépáků, v 50. letech. Česká televize zdůrazňuje, že seriál v žádném případě neopisuje stejnojmenný film Zdeňka Sirového z roku 1992. Podle režiséra seriálu Juraje Herze jsou v nové verzi použity jiné příběhy z knihy. Kompletně nové je i herecké obsazení, nejznámější postavu vojína Kefalína hraje Radek Holub (ve filmu Ondřej Vetchý), role majora Terazkyho se ujal slovenský herec Andrej Hryc (Pavel Landovský). Dále hrají např. Bolek Polívka, Oldřich Kaiser či Vítězslav Jandák. Ještě před uvedením prvního dílu se v tisku objevily kritické hlasy z řad bývalých členů PTP. Ti upozorňují na nebezpečí zkreslení faktu, že oddíly PTP byly vlastně tábory nucených prací pro politicky nespolehlivé osoby a že při výkonu služby často docházelo k vážným a smrtelným zraněním. Autoři seriálu se brání tím, že jde jen o uměleckou nadsázkou. První díl Černých baronů sledovalo 2,5 milionu diváků, předcházející seriál Nemocnici na kraji města po 20 letech v průměru 3,3 mil. diváků.

Želary Ondřeje Trojana získaly nominaci na Oscara

Český filmový snímek Želary se dostal do užšího klání o prestižní filmovou cenu v kategorii cizojazyčných filmů. Nominaci dramatu odehrávajícího se za 2. světové války, které v Česku zhlédlo

na 400 tisíc diváků, ohlásila americká Akademie filmových věd a umění sídlící v Beverly Hills. Ve stejné kategorii byly nominovány snímky z Kanady, Japonska, Švédska a Nizozemska. Pro producenta a režiséra Želara Ondřeje Trojana je to již druhý velký profesní úspěch. V roce 2000 produkoval nominaci na Oscara oceněný film Jana Hřebejka Musíme si pomáhat. "Nepřipadali jsme si jako úplní outsideri. Nedávno nás kontaktovali američtí distributoři, což je známka toho, že o náš film byl již před vyhlášením nominací ve světě zájem," uvedl v reakci na oznámenou nominaci pro www.idnes.cz. Svě síly si Želary změřili s kanadským snímkem Invaze barbarů režiséra Denyse Arcanda. Japonsko vyslalo Soumrak samuraje, Švédsko snímek Zlo a Nizozemsko reprezentují Dvojčata. Česko si letos může připsat další body i za nominaci třicetiminutového Mostu režiséra Bobbyho Garabediana v kategorii krátkých filmů, který vznikl v americké produkci a byl natočen česky s českými herci. Nejlépe hodnotila filmová akademie třetí pokračování Pána prstenů režiséra Petera Jacksona s názvem Návrat krále, které získalo 11 nominací. Předávání cen 76. ročníku Amerických výročních filmových cen proběhne v neděli 29. února v Hollywoodu.

Sbor Boni pueri na turné v USA

Královéhradecký chlapecký sbor Boni pueri odletěl 21. ledna na své zatím nejdelší americké turné. Potrvá sedm týdnů a 28 nejlepších zpěváků souboru během něj absolvuje 40 koncertů. Soubor procestuje deset států od Colorada po Kalifornii a turné

vyvrcholí koncertem v San Francisku, v Grace Cathedral. Poslední koncert pak bude na východním pobřeží na české ambasádě ve Washingtonu. Pro nové turné si soubor připravil také nový program. Koncert je rozdělen do tří částí a má troje kostýmy. V první části nazvané Evropská klasická hudba zazní například Dies irae z Mozartova Requiem a Goin, Home z Dvořákovy Novosvětské, v části druhé zazpívají chlapi oblečení do národních krojů české, moravské a slovenské národní písně. Poslední část S muzikou kolem světa připomíná show ve stylu Broadwaye, obsahuje muzikálové písně i brazilskou sambu (viz www.bonipueri.cz nebo www.arcodiva.cz). O oblíbenosti a úspěšnosti chlapeckého sboru z východních Čech svědčí i kalendář dalších zahraničních vystoupení. Letos by měl navštívit ještě Belgie, Španělsko a Německo.

Sport

Hokejová Sparta oslavila před plným stadionem 100. výročí založení

U příležitosti stého výročí založení zveřejnila pražská Sparta ideální tým složený ze spartánských hvězd minulosti. Šestici tvoří brankář Jiří Holeček, obránci Karel Gut a František Tikal a útočníci Jan Havel, Vladimír Záborský a Jiří Hrdina. Holeček je mistr světa z let 1972, 1976 a 1977; Gut býval kapitánem národního mužstva a v současnosti je předsedou Českého svazu ledního hokeje; Tikal je bronzový medailista ze ZOH 1964; Havel je mistr světa z roku 1972 a majitel stříbrné medaile ze ZOH 1968; Záborský se stal v letech 1947 a 1949 mistrem světa a má ve sbírce stříbrnou medaili ze

ZOH 1948; Hrdina je mistr světa 1985, stříbrný medailista ze ZOH 1984 a trojnásobný vítěz Stanley Cupu. Hlavní část oslav, kterých se zúčastnili všichni ocenění, se odehrála v sobotu 10. ledna. Sparta připravila pro diváky volný vstup, který přilákal druhou nejvyšší návštěvu v letošní sezóně. Utkání se Znojmem předcházely slavnostní ceremoniál vyvěšení maket trikotů historického All Star týmu ke stropu haly. Zápas proti mužstvu z jižní Moravy odehrála Sparta před televizními kamerami v retro dresech ze šedesátých a sedmdesátých let s velkým S na hrudi a bez reklam. Oslavy však zkazil fakt, že Znojmo vyhrálo vysoko 5:1.

Jaromír Jágr přestoupil do New York Rangers

Nejlépe placený hokejista světa změnil dres. Z Washington Capitals přestoupil Jaromír Jágr 23. ledna do nejbohatšího hokejového týmu světa New York Rangers. Rangers se o Jágra ucházeli už v létě 2001, ale Pittsburgh ho tehdy nečekaně vyměnil do Washingtonu. Zájem pak projevil ještě v červnu 2003, od té doby se o jeho přestupu s přestávkami jednalo. Tým Washingtonu patří nyní v NHL k nejhorším, přestože má v sestavě několik velmi dobře placených hvězd. Značně prodělává, proto se jej jeho vlastník Leonsis rozhodl vyprodat. Jágrovo první vystoupení v novém týmu sice skončilo neúspěchem, Rangers prohráli v Ottawě 1:9, ale před domácími fanoušky s Floridou se mu již dařilo, vstřelil gól a na další dva přihrál (5:2). Rangers mají mnohem blíže k bojům o Stanley Cup, takže Jágrova účast na mistrovství světa v ČR je méně pravděpodobná.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Americký viceprezident na návštěvě ve Vatikánu

Viceprezident USA Dick Cheney s manželkou a doprovodem navštívili 27.ledna 2004 ve Vatikánu Svatého otce Jana Pavla II. Papež ve svém projevu vyjádřil potěšení nad tím, že může přivítat tohoto amerického politika a zároveň poděkoval za srdečné pozdravy od prezidenta Bushe. "Americký lid vždy pečoval o základní hodnoty svobody, spravedlnosti a rovnosti. Ve světě poznamenaném konflikty, nespravedlností a rozdělením, potřebuje lidská společnost napomáhat rozvíjení těchto hodnot a jejich přínosu pro jednotu, mír a respekt k důstojnosti každého člověka. Povzbuzuji Vás a Vaše občany k úsilí doma i v zahraničí o růst mezinárodní spolupráce a solidarity ve službě míru, který je nejněžnější tužbou všech mužů a žen. Uděluji Vám i všemu americkému lidu hojnost pozhledání všemohoucího Boha," řekl Jan Pavel II. v průběhu audience. Podle vyjádření Tiskového střediska Svatého stolce se viceprezident Dick Cheney poté sešel se státním sekretářem Angelem Sodanem a dalšími zástupci Státního sekretariátu Svatého stolce. Tématem jednání byla mezinárodní situace se zvláštním zřetelem k průběhu mírového procesu na Středním východě a vývoj situace v Iráku. Účastníci schůzky hovořili také o náboženských problémech, které jsou v USA aktuální, především pak o ochraně lidského života, podpoře rodiny, solidaritě a náboženské svobodě.

Představitelé katolické církve a židovství se sešli v New Yorku

Více než 60 osobností, které zastupovaly Římskokatolickou církev a židovské náboženství, se setkali na společné schůzce v New Yorku ve dnech 19.-20.ledna 2004. Iniciátorem setkání byl pařížský kardinál Jean-Marie Lustiger. Kongresu, který se konal v Muzeu židovského dědictví na Manhattanu, se zúčastnil mj. také vídeňský arcibiskup kardinál Christoph Schönborn. Cílem celé akce bylo především umožnit kontakt a vzájemné osobní seznámení představitelů obou náboženství. Na programu jednání byla spíše náboženská témata, analýza některých biblických úryvků apod. Účastníci setkání rovněž navštívili místo teroristického útoku na Světové obchodní centrum v New Yorku (tzv. "ground zero") a setkali se s architektem projektu nového World Trade Center. Všichni zúčastnění se shodli na tom, že toto setkání bude mít své pokračování. Ačkoliv doposud nebylo určeno přesné datum, představitelé katolické církve a židovství se pravděpodobně tentokrát sejdou v Evropě a tématem jejich jednání bude usmíření mezi náboženstvími a reakce na stále narůstající množství projevů antisemitismu ve světě.

Byl jmenován nový nuncius pro Českou republiku

V sobotu 10.ledna 2004 byl ve Vatikánu jmenován novým apoštolským nunciem pro Českou republiku arcibiskup Diego Causero. Narodil se 13.ledna 1940 v Moimacco (Udine, Itálie). Střední školu a humanistické obory studoval do

roku 1959 při arcibiskupském semináři v Udine. Poté navštěvoval kurzy teologie na Papežské Gregoriánské univerzitě v Římě (1959-1964) a kurzy specializace v liturgii na Papežském liturgickém institutu Anselmianum v Římě (1964-1966). Dosáhl doktorátu teologie se specializací na liturgii. Po krátké službě ve farnosti a v arcidiecézním semináři v Udine byl přijat do Papežské církevní akademie (1969-1973). Dosáhl licenciátu kanonického práva na Papežské Lateránské univerzitě. V roce 1973 vstoupil do diplomatických služeb Svatého stolce, pracoval na nunciaturách v Nigérii (1973-1976), ve Španělsku (1976-1980), v Sýrii (1980-1984), v Austrálii (1984-1987) a působil jako vyslanec Svatého stolce u Spojených národů v Ženevě (1988-1991). V roce 1991 otevíral Apoštolskou nunciaturu v Albánii. 15.12.1992 byl Mons. Causero jmenován apoštolským nunciem v Čadu a 1.2.1993 také ve Středoafrické republice a v Republice Kongo (Brazzaville). 31.3.1999 se stal apoštolským nunciem v Sýrii. Biskupské svěcení přijal Diego Causero 6.1.1993 z rukou papeže Jana Pavla II. Je gradským titulárním arcibiskupem. Kromě své rodné italštiny hovoří anglicky, francouzsky, španělsky a německy.

Svatý stolec udržuje diplomatické vztahy se 174 státy

Tiskové středisko Svatého stolce ve Vatikánu 12.ledna 2004 zveřejnilo, že Svatý stolec má plné diplomatické vztahy se 174 státy světa. Mezi 19 států, s nimiž Vatikán neudržuje žádné oficiální diplomatické vztahy, se řadí některé státy Arabského poloostrova (mj. Saúdská Arábie), dále státy východní Asie ovládané komunistickými totalitními režimy (mezi nimi Čínská lidová republika, Vietnam a Severní Korea) i některé ostrovní státy v Pacifiku. Kromě toho je mimořádnou diplomatickou misí zastoupena Evropská unie a Suverénní řád maltézských rytířů. Zvláštní statut má navíc velvyslanec Ruska a zástupce Palestinců.

Zemřel Mons. Jiří Reinsberg

Známý kazatel z chrámu Matky Boží před Týnem Mons. Jiří Reinsberg odešel na věčnost o slavnosti Zjevení Páně 6.ledna 2004. Narodil se 30.3.1918 v Brně. Na kněze byl vysvěcen 19.12.1942 v Římě. Papežským prelátem byl jmenován v roce 1991. Zřejmě nejproslulejší pražský kazatel byl farářem kostela Matky Boží před Týnem na Staroměstském náměstí již od roku 1946 a až do své smrti 6.1.2004 tam vypomáhal v duchovní správě. Upřímnost a osobitý humor jeho kázání a vyprávění, spjatý s vizí "veselého křesťanství", působily na jeho posluchače zvláště v letech politického útlaku a ovlivnily dlouhou řadu nejen křesťanských osobností. Karmelitánské nakladatelství vydalo nedávno jeho knihu "Probihejte Jeruzalém a svítte". Pohřeb Mons. Reinsberga se konal 13.ledna 2004 v chrámu Matky Boží před Týnem. Hlavním celebrantem zádušní mše byl emeritní pražský biskup Jaroslav Škarvada. Tělesné pozůstatky Mons. Reinsberga pak byly uloženy na Vinohradském hřbitově.

Kristus naděje Evropy - Středoevropské katolické dny

7. neděle v liturgickém mezidobí 22. února 2004 - Chorvatsko

Katolická církev v Bosně a Hercegovině, České republice, Chorvatsku, Maďarsku, Polsku, Rakousku, Slovensku a Slovinsku společně pořádá v době od 1.6.2003 do 23.5.2004 Středoevropské katolické dny. Dnes máme být spojeni s církví v Chorvatsku.

Církev v Chorvatsku

V minulém století chorvatská církev zažila pronásledování různými totalitárními vládci, zvláště za komunistického režimu. V chorvatské církvi v této době – stejně jako v průběhu celých jejích dějin – položili svůj život za víru mnozí muži a ženy a jejich oběť a svědectví v sobě sjednocuje a soustřeďuje osoba blahoslaveného Aloise Stepinace. On byl věrný své naději a modlil se za nepřátele ještě tehdy, když jej komunistický soud v roce 1946 odsoudil k smrti v inscenovaném politickém procesu.

V posledním desetiletí byla chorvatská církev stížena válkou v rámci agrese proti Chorvatsku. V těchto letech hrůzy to byla právě křesťanská víra, která lidem dodávala odvahu k dobru až k sebeobětování a umožnila též odpuštění nepřítelům. Po hrůzách války, která zanechala na těle a duši národa množství ještě nezhojených ran, stanula chorvatská církev před úkolem plnit své poslání v demokratické společnosti, v níž tolik lidí – na základě sociální nestability a vysoké nezaměstnanosti – zažilo těžké zklamání svých očekávání a naději. Katolická církev v Chorvatsku se v duchu evangelia stará o lidi různým způsobem: ve školách a jiných vzdělávacích institucích, charitativní pomocí nejchudším, v boji za práva jednotlivců i skupin, v péči o rodiny a zvláště o děti, nasazení za mír mezi lidmi a národy, ve službách smíření. Zvláštní naléhavost mají ekumenické podněty, které církev vždy – i v průběhu války – podporovala a nadále podporuje. Církev v Chorvatsku také věnuje zvláštní pozornost mládeži a poskytuje jí útočiště víry a naděje. Církev se chce otevřít všem, kteří mají strach z budoucnosti, kteří ztratili hodnoty víry a kteří se nechali nalákat na falešné naděje. Chce se otevřít všem, kteří hledají, a všem, kteří chtějí svou budoucnost založit v duchu víry, v duchu evangelia.

Prosíme Boha, aby církev v Chorvatsku zůstala místem naděje – zvláště pro mládež – a garantem hodnot evangelia: garantem smíření a spravedlnosti, garantem solidarity a míru.

K bohoslužbě slova

Čtení viz str. 4.

David a nepřítel

V tomto příběhu David překovává pokus šesti vykonat pomstu. Ví, že je jen nástrojem v Božích rukou a proto se sám zdržuje souzení těch, kdo upadli do jeho rukou, ale přenechává soud Bohu. Navzdory pronásledování poznává v Saulovi člověka pomazaného Bohem. David sám se jednou stane králem Izraele a navíc jeho potomkem bude Mesiáš – Ježíš Kristus (srov. Mt 1,6; 19,21).

Svým jednáním David již předjímá něco z nového člověka, druhého Adama, o němž mluví druhé čtení. Skrze stvoření máme podíl na prvním Adamovi, a skrze víru máme podíl na Kristovi, druhém Adamovi. Ten se nestará nejdříve o věci pozemské, nýbrž opětuje zlé dobrem, modlí se za pronásledovatele, dává naději a odvažuje se k bláznovství lásky. Druhý Adam je novým stvořením v Ježíši Kristu, který přesahuje vše lidské.

Výzva evangelia

K tomu „novému“ patří u Ježíše Krista především požadavek lásky k bližnímu: „Milujte své nepřátele. Prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí. Žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují (...) Každému, kdo tě prosí, dávej, a kdo ti bere co je tvoje, od toho nežádej nic nazpátek.“ (Lk 6,27-30) Většinou bychom byli rádi, kdybychom s tím, kdo nás nenávidí, nemuseli mít nic společného. Zde se však od nás požaduje, abychom k tomu člověku byli laskaví a činili mu dobře. Necítíme se snad už jako hrdinové, když se nám podaří se udržet a na zlá nařčení, zlomyšlnosti a zákeřnosti toho druhého vůbec ne reagovat, neodplácet stejnou mincí? Někdo může namítnout: „Vy křesťané jste opravdu naivní.“ Ne. Křesťané nejsou naivní, jsou prostě jiní, nemilují z naivity, nýbrž z lásky.

Kdo je můj bližní? – zeptal se jednou jeden zákoník (Lk 10, 29). Stejně se můžeme zeptat ve smyslu přikázání lásky k bližnímu: Kdo je můj nepřítel? I když se mnozí lidé domnívají, že nemají žádné nepřátele, může se přece jen vyplatit zeptat se, kdo je tím nepřitelem míněn.

- Nepřítel je především ten druhý, případně ten, který se ode mne liší, který nesdílí mé názory, s nímž jen těžko hledám společný jazyk, společné zájmy. Tam, kde se nedají najít žádné paralely v mentalitě, temperamentu a životních postojích, je těžké toho druhého snášet, jeho přítomnost může být

zdrojem stálých nedorozumění a potíží.

- Nepřítel je také protivník, který se staví proti všemu, co dělám, navrhuji či podnikám. Má kritické připomínky ke každému mému kroku. V každé diskusi zastupuje protivníka. Jeho zbraněmi jsou ironie, provokace, zarputilost v banálních otázkách. Nic neodpustí a jeho nemenný postoj představuje nepřekonatelnou propast nepřátelství.

- Nepřítel je také obtížný člověk, ten, který vás dovede svou dotěrností přivést k zoufalství. Je to osoba, kterou bavi připravovat druhého o čas, většinou přichází člověku do cesty v nejnevhodnější chvíli. Drzý a netaktní, indiskrétní a prostě člověk na obtíž. Tyto osoby vyprávějí rady o tom, co už většinou všichni vědí, a otravují ostatní svými bezvýznamnými problémy. Ty jsou pro ně mimořádně důležité. Tito lidé neberou žádný ohled na povinnosti druhých, na jejich případnou únavu či starosti.

- Mimoto je nepřítel i chytrák, jenž hraje dvojí hru. Je odborníkem na špatné vtípy, nespolehlivý a stejně tak vypočítavý. Navenek dobrosrdečný a veselý, říká jedno, ale dělá druhé a myslí zároveň třetí. Je „pravý sluha“ mnoha pánů. Konečně je nepřitelem i tvůj pronásledovatel, jehož špatné činy jsou lež, zlá pomluva a ponížení.

Křesťan je povolán k tomu, aby se z lásky odvážil vstoupit na nepřátelské území. Podle Pisma nesmí nepřátelství v našich srdcích setrvat delší dobu. Křesťan musí věřit ve velkou novinu „odpuštění“, jež může způsobit i obrácení na víru. Už silná vůle odpuštění je jako smíření. V okamžiku, kdy přestávám rozhod akceptovat, už tam začíná cesta ke smíření. Kdo jiný než my křesťané by měl ničit ty nebezpečné mechanismy zla?

Naděje je protikladem zvyku. Kdo se omezí vlastní pohodlností či se oddá pocitu bezmoci, neboť stejně se nic nedá změnit, ten není také schopen uvědomit si poselství Nového zákona a otevřít oči novému obzoru.

Kristus nám svou smrtí a vzkříšením ukazuje cestu. Stačí jen věřit. Křesťanská naděje je poselstvím, které může vše změnit a otevřít nevídané obzory. Křesťanská naděje se nesoustřeďuje na čísla a fakta a také ne na pozitivní znaky a povzbuzující tendence, ale ukazuje něco nového, něco radikálně nového, čeho by se byl nikdo neodvážil, ale co bylo předpovězeno a přislíbeno.

Pro nás tedy platí, navzdory vši beznaději v tomto světě doufat a snažit se o obnovu sebe i ostatních spoluobčanů v nové Evropě v duchu Ježíšově.

Podle ČBK

Film „Umučení Krista“ od Mela Gibsona

Jen srdce z kamene může zůstat nedotčeno

P. Josef Augustin Di Noia OP o svých dojmech z filmu „Umučení Krista“ od Mela Gibsona

„Tvoje srdce by muselo být z kamene, abys zůstal tímto neobyčejným filmem nedotčen.“ To je názor amerického dominikána a teologa P. Josefa Augustina Di Noia, podsekretáře Kongregace pro nauku víry, který řekl pro agenturu Zenit o filmu M. Gibsona. Di Noia vyučoval v USA 20 let teologii, 7 let pracoval pro biskupskou konferenci USA a poslední rok přišel do Kongregace pro nauku víry.

„Zhlédnout tento film bude znamenat pro mnoho lidí intenzivní náboženský zážitek. Byl jím také pro mě...“ Gibson zprostředkovává svým filmem hluboký duchovní vhléd do významu utrpení a smrti Ježíše Krista. Každý, kdo film zhlédne, ať už věřící nebo nevěřící, musí se vypořádat s ústředním tajemstvím Kristova utrpení a křesťanství: jestliže toto je prostředek vykoupení, jaký pak musí být hřích? Svátý farář Arský jednou řekl: „Nikdo si nemůže představit ani vysvětlit, co náš Pán pro nás vytrpěl. Abychom to pochopili, museli bychom znát všechno utrpení, které mu způsobují hříchy, a to poznáme až v hodině naší smrti.“ Gibsonův film pomáhá „pochopit něco z toho, co leží mimo naše chápání“. Představuje kosmické drama, ve kterém se všichni nacházíme.

Gibson se ve svém filmu opírá o zprávy všech čtyř evangelii. „Gibsonův film není dokument, nýbrž umělecké dílo. Zpracovává pašije podle Matouše, Marka, Lukáše i Jana, ale zůstává věrný základní struktuře, která je ve všech čtyřech zprávách. V rámci imaginační rekonstrukce pašijí je Gibsonův film

zcela věrný Novému zákonu.“

Na P. Augustina zapůsobily především herecké výkony Jima Caviezela a Maii Morgensternové. Caviezel a Gibson si byli vědomi, že „Ježíš, vtělený Boží Syn, je přece jen zcela člověkem.“ Caviezel to vyjádřil svými gesty, svou mimikou a svým pohledem. Herec ukazuje, že Ježíš své utrpení a svou smrt přijímá zcela dobrovolně z poslušnosti k Otci. A je to víc než poslušnost. „Jde tu především o lásku. Maia Morgensternová v roli Marie je rovněž velice působivá,“ soudí Di Noia.

Film je natolik „brutální“, nakolik bylo s Ježíšem brutálně nakládáno. Není tu více scén násilí, než bylo zapotřebí. Gibson je silně ovlivněn západní ikonografií, která je v souladu s teologickou tradicí. „Gibson nám ukazuje dramatickým způsobem vtěleného Syna, který je schopen snést to, co by normální člověk nesnesl, ať už jde o utrpení fyzické nebo psychické. Nakonec je třeba se na Ježíšovo tělo dívat pohledem proroka Izaiáše, který Božího služebníka popsal jako tak znetvořeného, že nebyl vůbec k poznání.“

Fyzická přitažlivost Jima Caviezela pomáhá toto úplné znetvoření ještě lépe pochopit v jeho strašném výsledku, který popisuje Izaiáš ve 4. písni o Božím služebníku: *Nebylo na něm krásy ani podoby. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm netoužili.* Di Noia: „Je třeba mít oči víry, abychom viděli, že znetvoření Kristova těla znamená duchovní znetvoření a nepořádek.“ V 2. listu Korintánům stojí: *S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem.* Di Noia: „Když vidíme ve filmu znetvořené Ježíšovo tělo, víme, co to znamená - jednat jako s hříšníkem.“

Jan Pavel II. řekl ve své poslední encyklice o Eucharistii, že Kristus ustanovil památku na své umučení a svou smrt dříve, než trpěl - v předjímání oběti kříže. V umělecké představě Mela Gibsona „rozpomíná se Kristus na Poslední večeři, když přináší oběť, kterou ona připomíná“. Di Noia:

„Pro mnoho katolíků budou tyto obrazy znamenat, že už pro ně mše svatá nebude totéž, co dříve.“

Film „Umučení Krista“ nečiní odpovědným za Ježíšovu smrt nikoho konkrétního, nýbrž nás všechny. „Každá z hlavních postav nějakým způsobem přispívá k Ježíšově osudu,“ říká Di Noia. „Jidáš ho zraňuje, velekněz obviňuje, uředníci opouštějí, Petr zapírá, že ho zná, Herodes si s ním pohrává, Pilát dovoluje, aby byl potrestán, lůza ho hanobí, římsí vojáci mučí, krutě s ním zacházejí a ukřižují ho. A za tím vším stojí Zlý.“ V Gibsonově filmu je jasné: „Je třeba obvinít nikoliv jednotlivé osoby nebo skupiny, které všechny jednají nezávisle jedna na druhé: vinni jsou všichni.“

Ukazuje to i teologický zřetel: „Hříchy všech lidí působí to, že dochází ke Kristovu umučení a smrti, a tak se ukazuje základní pravda, že je třeba obvinít nás všechny, jejich hříchy a naše hříchy přivedly Ježíše ke kříži a on ho nese dobrovolně.“ Je to závažné nedorozumění, na jedné straně věřit, že ten či onen člověk nebo skupina má na svědomí Ježíšovu smrt, a na druhé straně se domnívat, že já sám jsem z toho vyňat. „Nejsem-li jedním z obviněných, jak mohu být mezi těmi, kteří chtějí mít podíl na dobrodílní kříži?“ Nikdo si nepřeje, aby Kristus musel trpět na kříži, ale každý si přeje, aby byl zbaven svých vin a „obmyl se v Beránkově krvi“.

„Ve filmu není absolutně nic antisemitického ani protizidovského,“ konstatuje teolog. Je politováníhodné, že lidé, kteří film ani neviděli, spekuluji tak jen podle původního scénáře. „Jsem přesvědčen, že výtky z antisemitismu zcela zmizí, jakmile se film začne promítat,“ soudí Di Noia.

Jedním z důsledků filmu bude, že lidé se budou intenzivněji zabývat Kristovým umučením. „Spiritualita velkých světců se vyznačuje obzvláště velkou láskou k Ježíšovu umučení. Proč? Protože poznali, že není žádné jiné bezpečné cesty, jak probudit v lidském srdci onu lásku, která začíná poněkud přiměřeně odpovídat na lásku Boha, který dal svého Syna za naši spásu. Myslím, že film Mela Gibsona pohne lidi lépe k takovému lásce. Tvé srdce by muselo být z kamene, abys zůstal při tomto neobyčejném filmu nedotčen bezednou hloubkou božské lásky, kterou se film snaží oživit na plátně.“

Z natáčení filmu „Umučení Krista“

Každý z nás je povolán, aby nesl svůj kříž

Jim Caviezel o filmu „Umučení Krista“

Jim Caviezel v roli Ježíše Krista

V listopadovém vydání „Our Sunday Visitor“ vzpomíná Jim Caviezel, představitel Ježíše ve filmu „Umučení Krista“, na natáčení filmu. Byl to jeho nejhlubší náboženský zážitek a současně jeho vlastní „křížová cesta“.

Co se ti nejvíce líbilo na roli tvého Mistra a Pána?

Jim Caviezel: Na jedné straně jsem se cítil poctěn, na druhé straně jsem se často ptal: „Proč sis vybral takového hříšníka, jako jsem já? Od té doby, co jsem byl vybrán, snažil jsem se, abych byl stále vděčný. Co lidé asi sotva mohou pochopit, je, že v této roli nebyl ani jeden okamžik, kdy bych se cítil pohodlně. Ani jediný. Hrát tuto roli byla pro mě muka.

Co jsi cítil, když jsi myslel na to, že se musíš v myšlenkách tak vpravit do Kristova myšlení, jak to říká sv. Pavel?

Jim Caviezel: Moje modlitba byla tato: Jediný důvod, pro který to všechno dělám, je obrácení světa. Nepřeji si, aby lidé viděli mne, nýbrž aby viděli Ježíše. O to se modlím. A ustavičně jsem se modlil růženec, aby mě naše Paní přivedla ke svému Synu. Nikdo, a to myslím s největší vážností, nikdo dosud neviděl takový příběh umučení. Je to ten nejautentičtější obraz umučení, jaké existuje. A nejméně dvě miliardy lidí tento film uvidí. Nikdo z nás ho nedělal pro peníze, nýbrž z lásky. Já sám jsem za to nedostal vůbec nic, Mel právě tak. Každý obětoval svůj čas a dělal to z lásky.

Měl jsi někdy pochybnost, zda tento film zvládneš?

Jim Caviezel: Ne. Tento film bych musel udělat, i kdyby to byl můj poslední. Když mě Mel Gibson navštívil a vyprávěl mi o filmu, zeptal jsem se: „Ty chceš, abych představoval Ježíše, vidíš?“ A on odpověděl: „Ano.“ Druhý den mi volal a snažil se mi to vymluvit. Zeptal jsem se ho: „Mele, jak to, že se mě pokoušíš vyřadit z této příležitosti?“ A on mi řekl: „Mohlo by to znamenat konec tvoji kariéry. Mohlo by to znamenat konec kariéry nás obou. Musíš pochopit, co tím sleduji.“ A já jsem mu řekl: „Podívej se, věc se má tak: Každý z nás je povolán k tomu, aby nesl svůj kříž. Když svůj kříž neneseš, jeho tíha tě zavalí. Moje poslední odpověď je ano.“ A tak se stalo.

Byla role Ježíše skutečně „nepohodlná“?

Jim Caviezel: Kdybychom točili všechno ve studiu a ne na horách, nebyl bych tak trpěl. Ale kdybych nebyl tak trpěl, nemohl bych vidět představení na kříži. Musel jsem zažít pocit, že umírám na kříži.

Opravdu ses na kříži cítil tak, jako bys umíral?

Jim Caviezel: Ano, opravdu. Na kříži jsem byl zcela ztuhlý. Moje ruce neměly svou sílu, zcela nekontrolovatelně jsem se třásl. Když mě měli na kříži, pravidelně se vracela bolest, kterou jsem cítil v bedrech. Když jsem nesl kříž, byly moje paže téměř vykloubeny. Dvakrát jsem byl zasažen ranami bičování a často jsem byl bit. Nemohl jsem kříž nechat spadnout, protože byl příliš těžký. Nebyl čas si vydechnout. Když jsme poslední den natáčení filmovali horské kázání, byl jsem zasažen bleskem. Lidé vykřikli, moje kůže byla jako zuhelnatělá. Všichni ti, kteří byli přímými svědky, mi potom vyprávěli, že žádný blesk neviděli, viděli jen mne, obklopeného jasným světlem.

Celá doba natáčení byla skutečně velkým náboženským zážitkem. ...Před natáčením jsem řekl Melovi: „Musíme jít každý den na mši svatou. Než natočíme tento kříž a tento film, musím přijmout Eucharistii.“ Někdy jsem chodil denně ke zpo-

vědi. Někdo mi kdysi řekl, že ty nejtěžší hříchy jsou někdy hříchy opomenutí. Nemiluji dostatečně, proto tato věta platí přesně pro mne. Modlili jsme se růženec. Všechny ostatky svatých, o které jsem požádal, jsem dostal. Kromě dvou relikvií z Kristova kříže byli mými stálými průvodci sv. František z Assisi, sv. Marie Gorettiová, sv. Antonín Paduánský, sv. otec Pio z Pietrelciny a také Anna Kateřina Emmerichová.

Světlo 2/2004

Modlíte se před televizorem?

Pravděpodobně odpovíte: „Ne!“ Modlíme se před jídlem a po jídle. Není možné požadovat, abychom to dělali i před a po televizi. Nemá však televize velký vliv na lidi? Tento vliv může být buďto pozitivní, nebo negativní. Za pozitivní vliv se máme modlit. Ale také se máme modlit, abychom se nestali nekontrolovaně závislí na televizi. Zde je vhodná modlitba k používání televizoru:

Všemohoucí Bože, Ty chceš, abychom vymoženosti techniky využívali moudře a odpovědně. Žehnej všem, kteří pracují ve sdělovacích prostředcích, aby sloužili pravdě, spravedlnosti a pravé radosti. Nám pak pomáhej, abychom při používání televize zůstali umírnění a kritičtí, abychom neztráceli vnitřní svobodu a vědomí o Tvé přítomnosti. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána. Amen.

Z natáčení Gibsonova filmu „Umučení Krista“

MAŠKARNÍ ZÁBAVA

pořádaná Ústřednou Moravských Spolků

v sobotu, 21.února 2004

začátek v 8 hodin večer

**v sále Sokol Berwyn-Slávský
(6445 27th Place, Berwyn, IL)**

**Ceny za
nejlepší masky**

hraje kapela Josefa Polacha

CZECH EXPRESS ze St. Louis

dar \$12.00 na osobu

Masky nejsou podmínkou

Reservace stolů pro 8 osob minimum volejte

číslo: (708) 562-2307

Moravská Kulturní Společnost pořádá

Svatojosefskou Zábavu

V sobotu 13. března 2004

Pojďte se s námi napít, najíst a pobavit
při dobré muzice, kterou přiveze

Pepa Polach a St. Louis Czech Express

Kde: Sokol Berwyn Slávský 6445 W. 27th Place, Berwyn, IL

Kdy: Dveře se otvírají v 7 večer

Kolik: \$10.00

Pro další informace volejte Jean Menšík nebo Zdenek Vanatka
tel. (630) 493-0067

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

„KARLIN WEDNESDAY DANCES“

admission only \$ 2 at the door

“2004”

“Czech food” from 5.30 - 7.30 PM
call for reservations: 216 - 661 - 4726
Dancing from 7.30 - 10.30 PM

Karlin Hall 5304 Fleet Ave, Cleveland, OH

For details call: 216 - 883 - 4760

February: 4: JOHN PASTIRIK
11: WAYNE TOMSIC
18: AL MACHUSIK
25: “ASH WED.” no music

March: 3: RALPH SZUBSKI
10:
17: “ST. JOSEPH’S DAY”
24:
31:

Saturday, March 13, 2004, 7.00 PM - 11.00 PM

St. Patrick - St. Joseph Party

Česká Síně Karlin, 5304 Fleet Ave., Cleveland, OH 44105

Music by: FRANK MORAVCIK

Dance Admission: \$ 4.00

Reservation: 216 - 581 - 4362

POZVÁNÍ

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago srdečně
zve své členy a přátele na zajímavou přednášku

v pátek, 20. února 2004 přesně v 7 hodin večer
v budově MidAmerica Bank (4. patro)
5900 W. Cermak Rd. Cicero

Na pořadu je přednáška nazvaná

"FRANK LLOYD WRIGHT - The greatest American architect" "Right or Wrong?"

Umělecké světelné záběry známých budov a staveb
od Frank Lloyd Wright budou doprovázeny poutavým
a poučným vyprávěním místopředsedy chicagské
odbočky SVU, panem **Tony Jandáčkem**, jehož
přednášky se vždy těší velké oblibě.

Na shledanou v pátek, 20. února 2004.

Dobrovolný dar \$3.00.

Věra Rokničová, Jednatelka SVU Chicago

Vděčná vzpomínka

*Do našich srdcí se navždy zapsali
naši bratři a sestry
z Československého Orala v exilu,
kteří nás předešli do naší nebeské vlasti:*

**Dr.Václav Hyvnar
JUDr.František Hradil**

Josef Ivičič

Dr.Rudolf Krempf

Bohumil Lepka

František Minařík

Ondřej Popelka

Dr.Emil Petřík

Ing.Vladimír Richter

Marie Richterová

Pavel Svačina

Antonín Slováček

Jan Švec

Jiří Voženílek St.

Alois Veselý

**Necht' je Nebeský Otec bohatě odmění
za jejich věrnost, se kterou nesli pochodeň
orelských ideálů zde v exilu.**

*Vzpomínkovou mši svatou jsme za ně obětovali
v sobotu 31.ledna 2004 v kostele
Panny Marie Svatohorské v Ciceru.*

**Děkujeme všem, kdo si na ně spolu s námi
vzpomenou v modlitbě.**

*Cyril Příkazský, starosta
a ostatní bratři a sestry
z Chicagské jednoty ČSL Orla v exilu*

BRATŘÍČKU, PAMATUJEME!

*Před 10 lety si Bůh k sobě povolal
umělce, básníka, písničkáře*

Karla Kryla

Zemřel 3.března 1994 v Mnichově

**Mše svatá bude za něho obětována v sobotu
6.března 2004 v 6.30 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.**

Vzpomeňte na něho v modlitbě s námi!

TRAMPSKÁ OSADA DÁLAVA - CHICAGO

**Cestovní
kancelář**

DISCOVERY TRAVEL

se přestěhovala na novou adresu.

**Bez přerušení dál poskytujeme
zákazníkům následující služby:**

**Překlady, notářská ověření,
letenky do Evropy,
zájezdy do Las Vegas a na Hawaii.**

Volejte: 708 - 482 8515

*Česká misie v Chicagu ve spolupráci
s chicagskou odbočkou Společnosti pro Vědy a Umění*

Vás všechny srdečně zvou na mimořádný kulturní zážitek

**v sobotu 20.března 2004 v 8.00 hodin večer
v sále besedního domu při farnosti Panny Marie Svatohorské
2416 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804**

Pořad formou divadla jednoho herce je nazván

STAREC A MOŘE

**podle románu amerického spisovatele Ernesta Hemingwaye,
v němž se nám představí známý český umělec, herec a imitátor**

Miroslav Gabriel Částek.

**Drama bude provedeno v češtině
a hudbu k němu zkomponoval pan**

Leoš Kuba.

**Naši chicagští diváci budou mít jedinečnou příležitost shlédnout velmi hodnotný program,
jaký zde ještě nebyl proveden. Pan Miroslav Částek, který se touto divadelní formou zabývá
již více než 35 let, je znám nejen po celé České republice, ale i za hranicemi své vlasti.
Do Chicaga zavítá poprvé a toto je jeho první vystoupení v USA.**

Po představení bude beseda s panem Částkem i hudebním skladatelem panem Kubou.

Cena vstupenky na představení je \$ 10.00 za osobu a zahrnuje též malé občerstvení po programu.

Těšíme se, že využijete této příležitosti shlédnout něco nového a unikátního na chicagské scéně.

Za Českou misii
Fr.Dušan Hladík

Za SVU Chicago
Věra Rokničová

Vladislav Bláha S KYTAROU ZASE MEZI NÁMI

Je nač se těšit

Jiří Suchý v „Písni o rose“ říká, že troška poezie nikoho nezabije. Tramská osada Dálava - Chicago to rozšiřuje o poznatek, že ani kus klasické kytarové muziky nikomu neublíží, a tak se opět ujala uspořádání koncertu pro světově uznávaného klasického kytaristu

prof. Vladislava Bláhu z České republiky.

Jeho vystoupení se uskuteční

v neděli 7.března 2004

v kostele Panny Marie Svatohorské

(Our Lady of the Mount),

2412 S. 61st Ave, Cicero, IL.

Začátek v 5 hodin odpoledne.

Dochvilnost nutná.

Dobrovolný dar 15.-USD.

Na každém z předešlých svých koncertů v chicagské oblasti prof. Bláha vždy zanechal hluboký dojem. Platí to o něm v celosvětovém měřítku podle vyjadřování se mnoha povolaných kritiků. Dostalo se mu určitého vyznamenání loňského roku, když se jeho obrázek objevil na titulní straně prestižního časopisu Classical Guitar (Anglie). Program koncertu u nás je opět vynikající. Na repertoáru se objeví znovu dílo J.Duarteho nazvané „Moraviana“, v němž zaznívají výtečné variace na některé moravské národní písničky. Dalo by se říci, že to je hudební pochoutka pro Moravany. Bez zajímavosti nebude ani Bláhova interpretace skladby českého skladatele M.Štědrone „Ať čtyři kapitáni...“ - jde o pochodovou hudbu k Hamletovi na podkladě závěrečných versů Fortinbrase. V minulém roce Bláha hrál dvakrát ve Španělsku, v Bratislavě, v Itálii a byl také porotcem na jedné ze světově nejvýznamnějších kytarových soutěží ve španělském Benicasimu. Je rovněž uměleckým ředitelem stále se rozrůstajících Mezinárodních kytarových festivalů pořádaných v Brně - loňského roku se festivalu zúčastnilo 150 účastníků a 8 koncertů navštívilo asi 3500 lidí. Osada Dálava předpokládá, že v řadách publika bude na Bláhově vystoupení, které se koná pod záštitou zdejšího čestného konzula České republiky George T. Drosta, opravdu hodně přítomných z našeho českého a slovenského společenství.

Na koncert tohoto mladého umělce srdečně zve

Eda Vodral, zarif

Král Šumavy osmdesátníkem

Legendární „Král Šumavy“ pan

Josef Hasil

**oslavuje 8.února 2004
své 80. narozeniny.**

Za svou odbojovou práci během II. světové války a své hrdinské činy, když během komunistického pekla převáděl přes hranice s nasazením vlastního života ohrožené vlastence a jejich rodiny, byl vyznamenán 28.října 2001 medailí „Za hrdinství“.

**Pán Ježíš říká: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“ (Jan 15,13)
A Vy milý pane Hasile jste jej riskoval nesčetněkrát.
Nechť Vás Nebeský Otec bohatě odmění za Vaši bratrskou lásku a Váš skvoucí příklad je pro nás všechny vzácným povzbuzením.
Kéž Vám Pán dá ještě mnohá léta ve zdraví a duševní svěžesti.**

To Vám přejí a v modlitbě vyprošují

*Fr. Dušan Hladík
a všichni přátelé
z České misie v Chicagu*

Naše pout' do staré vlasti (8)

Z poutního místa Vranov u Brna se vydáváme 15.května 2003 do Moravského krasu. Východiskem je Skalní mlýn, který je současně informačním centrem tohoto nejvýznamnějšího krasového území v České republice s plochou přes 100 kilometrů čtverečných devonských vápenců, kde je evidováno přes 1100 jeskyní a propastí.

Malý vláček nás přiváží ke skalní bráně, kterou vcházíme do Punkevních jeskyní, kde se před námi otvírá pohádková krása. Vstupujeme do dlouhé prostory Předního domu. Procházíme kolem „Strážce jeskyně“ - 4 metry dlouhého stalaktitu (krápník, který jako rampouch roste shora dolů) a před sebou vidíme překrásně zdobenou stěnu domu a nejmohutnější krápník Punkevních jeskyní, stalagnát (krápník, který spojuje zemi se stropem) Salmův sloup. V zadní části domu je Zrcadlové jezírko, v němž se odráží zajímavé skupiny krápníků, mimo jiné i tak zvaný převrácený deštník, dvě sovy, hrad na skále či turecký minaret. Pokračujeme dál přes tzv. sifon, kde je nejnižší suché místo Punkevních jeskyní, které bývalo v dřívějších dobách často zaplaveno vodou. Dnes je zde výška vodní hladiny regulována automaticky čerpadly. Po dlouhých schodech vystupujeme do Reichenbachova domu, který tvoří několik desítek metrů vysokou prostorou. Z domu ještě vybílá několik vysokých kominů. Prohlídková trasa vede dál krásně zdobenou Stalagmitovou chodbou (s krápníky rostoucími od země) do Zadního domu. Zajímavostí této prostory je dvojice stalagmitů s rovnou plochou na vrcholu, které jsou nazvány trpaslík a váza. Plocha vznikla v místě rozstříkující se vody, dopadající z velké výšky. V Zadním domu upoutá i skupina krápníků zvaná turecký hřbitov a dlouhý stalaktit „Jehla“. Po schodech sestupujeme do síně u anděla, mohutného stalagnátu unikátních tvarů. Odtud se dostáváme umělou štolou na dno propasti Macochy, kde se nám otvírá úchvatný pohled na monumentální 138 metrů vysoké skani stěny. Na samotném dně propasti se pod námi zrcadlila dvě jezírka.

Čarodějnice z Kateřinské jeskyně

Pohled na dno propasti Macochy

Horní přítokové je hluboké 13 metrů a dolní odtokové je hluboké dokonce 49 metrů. Zde se říčka Punkva noří do dalších prostor. Z propasti obvyklá trasa pokračuje k podzemnímu přístavišti, kde začíná 1250 metrů dlouhá plavba na motorových člunech a je možno vidět další skvostné dómy. V den naší návštěvy ale byla plavba na Punkvě zatavena, neboť po bouři předchozího dne byla vysoká voda. Vrátili jsme se tedy zpět suchou trasou.

Vláček nás dovezl zpět na Skalní mlýn a odtud jsme vykročili pěšky k malebné Kateřinské jeskyni. Podle pověsti dostala název po malé pasačce Kateřince, které se sem zatoulaly ovečky, a kterou zaklela zlá čarodějnice. Krápníková výzdoba jednoho z domů skutečně připomíná na svahu se pasoucí stádo oveček a nechybí ani čarodějnice v podobě obdivuhodného stalagmitu. Některé zlovolné jazyky souhlasně poznamenaly, že my máme v Chicagu také obdivuhodnou čarodějnici a to živou. Kdo nevěří, ať tam běží a hrůzou se mu vlasy zježí.

Po prohlídce jeskyně nás již náš zájezdový autobus odváží oklikou nahoru k turistické chatě, odkud můžeme z horního a středního můstku se zatajeným dechem pohlížet do útrob světově proslulé propasti Macochy. Odkud vzala propast své jméno? Pověst vypráví, že v nedaleké obci Vilémovice žil vdovec s malým synkem Janíčkem. Když se podruhé oženil, přivedl Janíčkovi novou matku a později i bratříčka. Zatímco Jan byl zcela zdravý, jeho bratra su-

žovaly nemoci. Macecha proto svého nevlastního syna nenáviděla a poslechla bábu kofenárku, která jí předpověděla, že pokud Janíček zemře, její vlastní syn se uzdraví. Macecha proto vylákala Janíčka na okraj propasti, aby tam sbíral lesní plody, a potom ho shodila dolů. Hoch se však šťastnou náhodou zachytil za větev stromů a začal volat o pomoc. To zaslechli dřevorubci a pomoci lan ho vytáhli. Zatím se macecha vrátila domů a našla svého vlastního syna mrtvého. Vzala jeho tělíčko do náruče a napůl šílená se vrátila k propasti a vrhla se do její hlubiny. Od těch dob se propast nazývá Macocha.

Opouštíme Moravský kras, loučíme se s přírodními krásami a naši poslední zastávkou jsou Křtiny. Jejich dominantou je skutečný skvost mezi našimi barokními stavbami, Santiniho chrám Panny Marie zvaný „perla Moravy“. Křtiny jsou jedním z nejpatrnějších poutních míst na Moravě. Duchovní význam tohoto místa naznačuje již název obce, který lidová tradice i moderní jazykověda dávají do přímé souvislosti se slovem „křtít“, neboť v blízkém „Údolí křtu“ (latinsky Wallis baptismi) prý byli pokřtěni svatým Cyrilem a Metodějem pohané, kteří se před tím oddávali modloslužbě na tzv. „Býčí skále“, která je odtud vzdálená 5 kilometrů. První písemná zpráva o Křtinách je však až z roku 1237. Historie tohoto poutního místa byla spojena s řádem premonstrátů, kteří měli v Brně - Zábřovicích velký klášter, do jehož vlastnictví patřily i Křtiny.

Cílem poutníků se stala milostná socha Panny Marie s Ježíškem v náručí. Je to gotická dva metry vysoká kamenná socha, která dle názoru odborníků pochází z Francie, kde byla i kolébka premonstrátského řádu. Podle zbožné legendy byla socha nalezena v kvetoucím kaštanu v sousední obci Bukovině a tuto událost dodnes připomíná kaplička s mariánskou soškou, postavená na tom místě. Před výstavbou dnešního kostela, zde stály v dřívějších dobách již dva starší kostely. Protože však poutníků přibývalo a kostely nestačily, byl na přelomu 17. a 18. století vybudován nový poutní areál. Jeho středem byl kostel Panny Marie, k němu přiléhala ambita a kaple svaté Anny a v sousedství byla postavena kněžská rezidence. Návrh zpracoval vynikající architekt, po předcích italského původu, Jan Blažej Santini zvaný Aichel (1677-1723). Stavbu realizovali František Benedikt Klíčnický a František Antonín Ritz. Křtinský chrám je největší Santiniho stavbou vystavěnou na půdorysu řeckého kříže. Centrální kopule ční do výše přes 30 metrů a je vyzdobena freskami Jana Jiřího Etgense. Prostor kostela je prosvětlen 33 okny, podle let pozemského života Pána Ježíše, a

Milostná socha Panny Marie s Ježíškem ve Křtinách

působí vzdušně a lehce. Protipólem hlavního oltáře s milostnou sochou Panny Marie je kůr s barokními varhanami a interiér chrámu dotvářejí tři boční oltáře: sv. Barbory, Čtrnácti pomocníků a sv. Jana a Pavla a zimní kaple.

Před Pannou Marií Křtinskou jsme ukončili naše putování poutními místy Čech a Moravy. Na poděkování Pánu Bohu za ty krásné a duchovním bohatstvím naplněné chvíle zanotoval Otec Dušan chvalozpěv „Bože chválíme Tebe...“, k němuž se celým srdcem všichni připojili. Na závěr jsme pak ještě zazpívali dojemnou píseň, s níž vždy odtud poutníci odcházeli: „Již se rozluč s svatým místem poutníku. Naposledy ještě pozdrav Matičku. Zdravas buď, voláme, vyprovod' nás, ó Maria, žádáme!“

A opravdu bylo zač děkovat, neboť každý den naší dvoutýdenní pouti nám připravil vzácná překvapení a zanechal nezapomenutelné dojmy. Každý z nás byl alespoň na jednom poutním zájezdu, ale všichni svorně souhlasili, že něco podobného nezažili, a že tato pouť překonala všechno naše očekávání. V mozaikovém programu jako zlatá nit vše spojovaly mše svaté sloužené v předních českých a moravských poutních svatyních. Prohlídky starobylých měst, klášterů, hradů a zámků nás zaváděly do bohaté historie našeho národa, ale mohli jsme obdivovat i moderní kostel v Hustopečích a průmysl sklářský, pivovarnický a vodní elektrárnu na Lipnu. Nechyběly ani chvíle družné zábavy jako v „Malém pivovaru“ v Českých Budějovicích, návštěvy ve vinných sklípkách Moravského Slovácka a koncert cimbálové muziky „Polajky“ ve Znojmě.

Především nás mile překvapilo, jak jsme byli přijati s otevřenou náručí a bohatě pohoštěni i s „balíčkem na cestu“ v místech, kde Otec Dušan působil. Na první pohled bylo vidět, že tam vyoral hlubokou brázdou, zvláště mezi mládeží. Také mladí kněží po celé naší vlasti nás upozorňovali, že Otec Dušan byl jejich spirituálem a vychovatelem v bohosloveckém semináři v Litoměřicích. A tak jsem se tak trochu zastyděl, jaké trpkosti musí zakoušet zde v Chicagu od lidí, kteří o sobě hlásají, že jsou „čeští katolíci“.

V pátek 16. května brzy ráno definitivně opouštíme Brno. Cílem je letiště v Praze - Ruzyni, odkud startuje naše letadlo do Lodýna. Poslední pohled z ptáčích perspektiv na stověžatou matičku Prahu a pak jen blankytná modř nad námi a miniatury svět dole a posléze cesta přes oceán linkou Londýn - Chicago. Všichni jsem se šťastně vrátili domů. Máme mnoho krásných vzpomínek a těšíme se na pokračování při dalším zájezdu.

Zpracoval Karel Chrobák

Rozloučení s naší poutí ve Křtinách

Dva historikové, kteří již vidí dějiny v novém světle

3.ledna 2004 zemřel

Prof. ThDr. Jaroslav Kadlec

Probošt Kolegiální kapituly Všechných svatých na Pražském hradě, emeritní profesor Univerzity Karlovy a čestný kanovník Katedrální kapituly v Českých Budějovicích prelát prof. ThDr. Jaroslav Kadlec zemřel 3.ledna 2004, posilněn svatými svátostmi, ve věku nedožitých 93 let v Charitním domově sv. Václava ve Staré Boleslavi. Většinu svého kněžského života věnoval odborné přípravě budoucích kněží na Diecézním bohosloveckém ústavu v Českých Budějovicích a na teologických fakultách v Praze a Litoměřicích.

Tento český církevní historik se narodil 10.března 1911. Absolvoval bohoslovecký ústav v Českých Budějovicích (1934) a teologickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze (1938), ale nacistická okupace a pozdější komunistický režim nepříznivě zasáhly do jeho slibně se rozvíjející vědecké činnosti. V domě komunistické krutovlády byl dlouhá léta vězněn a potom byl nucen pracovat jako tovární dělník, až posléze mohl působit v odlehklých místech jako prostý venkovský kněz. Přitom se v jeho soukromí rodila velká vědecká díla, která mu vysloužila uznání nejen doma, ale i za hranicemi naší vlasti. Pražské jaro 1968 mu umožnilo, aby alespoň na krátkou dobu mohl veřejně uplatnit své vědomosti. V roce 1969 byl povolán jako profesor církevních dějin na tehdejší Cyrilo-metodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích, kde působil až do svého předčasného penzionování v roce 1974. Po revoluci 1989 se do Litoměřic opět vrátil a od roku 1990 působil opět na teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Z jeho početných děl jmenujme alespoň ta nejdůležitější: Dějiny kláštera Svaté Koruny, Vojtěch Raňkův z Ježova, Svatý Prokop, Církevní dějiny (4 svazky), Přehled českých církevních dějin (2 svazky), Dějiny katolické církve I - III, Jan Valerián Jirsík a řada dalších.

Jako důchodce působil prof. Kadlec v duchovní správě v Horní Cerekvi a ve Veselé na Pelhřimovsku. Byl dobrý kněz a velký lidumil a z jeho srdce při každém setkání s kterýmkoli člověkem vyzařovala radost a dobrota. Posledního rozloučení s prof. Kadlecem 10.ledna 2004 v Horní Cerekvi se zúčastnilo velké množství prelátů, kněží i božího lidu. Po zádušní mši svaté bylo jeho tělo převezeno na hřbitov v Dolní Cerekvi, kde bylo uloženo do rodinného hrobu k dočasnému odpočinku.

Neteři zemřelého, slečně Haně Doležalové,

vyslovujeme upřímnou soustrast.

Requiescat in pace,

velký synu Českomoravské vysočiny a Českého národa.

Dr. George J. Švejda

Oběma zesnulým profesorům věnuji i osobní vděčnou vzpomínku v modlitbě a při oběti nejsvětější. S prof. Kadlecem jsem se sblížil v letech 1989 a 1990 za jeho působení na bohoslovecké fakultě v Litoměřicích, kde jsem v té době též působil, a u něho jsem skládal státní zkoušku z církevních dějin a později jsme se častěji setkávali ve Vyšším Brodě, kam jezdil do klášterní knihovny a archivu. Prof. Polc mě vedl v přípravě mé diplomové práce na KTF UK v Praze a u něj jsem též tuto práci k doktorátu teologie obhájil.

Fr. Dušan Hladík

15.ledna 2004 zemřel

Prof. ThDr. Jaroslav V. Polc

Bývalý děkan Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze Mons. prof. ThDr. Jaroslav V. Polc zemřel 15.1. 2004 ve věku 74 let v nemocnici sester boromejek v Praze.

Jaroslav Polc se narodil 14.zář 1929 v Chicagu českým rodičům. Po přestěhování rodiny do Prahy zde absolvoval základní a střední školu; maturoval na Jiráskově gymnáziu v r. 1948. V letech 1948-1950 studoval na St. Procopius College v Lisle u Chicaga. Teologii studoval v Římě v

letech 1950-1955 na Papežské lateránské univerzitě, kde získal licenciát teologie. Po vysvěcení na kněze 25.9.1955 v Green Bay ve Wisconsinu působil v této diecézi několik let v duchovní správě.

V r. 1962 byl promován na doktora teologie na Papežské lateránské univerzitě. V letech 1960-1962 byl současně knihovníkem Papežského pastoračního ústavu na téže univerzitě a tajemníkem nově založeného patristicko-středověkého ústavu "Jan XXIII.". V letech 1963-1991 ředitelem knihovny Lateránské univerzity. V r. 1964 získal licenciát církevního práva na Ústavu obojího práva Lateránské univerzity a diplom školy paleografie a diplomatiky při Vatikánském tajném archivu. V letech 1968-1989 řídil náboženskou edici římské Křesťanské akademie, v níž vyšlo 110 svazků, a spolupracoval s Křesťanskou akademií na přípravě odborných symposií. 29.4.1991 byl Jaroslav V. Polc jmenován docentem pro obor církevní historie Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze a 14.10.1992 profesorem pro obor katolických církevních dějin a patrologie. Od roku 1994 byl rovněž členem odborné komise Českého historického ústavu v Římě. V čele KTF UK stál jako děkan v letech 1997-2002. Z jeho děl uvedme dizertaci o svátku Navštívení Panny Marie, knihy Svatý Jan Nepomucký, Posvátná liturgie a Svěťce Anežka Přemyslovna, sborníky Se znamením kříže, Tisíc let pražského biskupství, Karel IV. a další.

Víra prof. Polce měla české kořeny. V dětství a mládí děnně ministroval ve svatovítské katedrále u hrobů sv. Václava, Vojtěcha a Jana z Nepomuku. Anežce Přemyslovně jako historik připravil její kanonizaci. V posledním desetiletí svého života se do pražské katedrály pravidelně vracel. Amerika, kde se narodil a později přijal kněžské svěcení, mu dala úctu k lidské svobodě a schopnost nahlížet věci ve světovém nadhledu. Největší část jeho života ale patřila Římu. Zde se také naučil milovat církev, soucitit s ní a nezištně jí sloužit. Především zkoušené církvi rád pomáhal. Vidíme ho po boku kardinála Berana, známe ho jako autora a vydavatele náboženských knih římské Křesťanské akademie za dob totality. Ve věku, kdy již mohl přemýšlet o pokojném důchodu, přišel v duchu služby na pražskou teologickou fakultu vyučovat církevní dějiny a patrologii. Měl rád studenty, a bohoslovce zvlášť.

Pohřeb Mons. prof. ThDr. Jaroslava Polce se konal 23.ledna 2004 v bazilice sv. Markéty v Praze - Břevnově. Po zádušní mši svaté a smutečních obřadech bylo jeho tělo uloženo na místním hřbitově.

*Jménem příbuzných a přátel tichou vzpomínku věnuje
rodina Zikudova, Chicago*

In memoriam JARMIL KLIMEŠOVÉ

V poželnaném věku nedožitych třiadevadesáti let zemřela dne 24.ledna 2004 známá česká vlastenka Jarmila Klimešová.

Narodila se 23.února 1911 v Jičíně na Čerově. V předválečné době byl Čerov vlasteneckým střediskem a výletním místem všech jičíňáků, kde rodiče Jarmily Klimešové vlastnili populární zahradní restauraci Čerov. Ještě dlouho po skončení I. světové války se jičíňští občané scházeli v přátelském prostředí u Neuholdů na Čerově, kde vyrůstala mladá Jarmilka ve společnosti třech sourozenců. Nejstarší byl Stanislav, potom Karlička, Jaroslav a nejmladší z nich byla Jarmilka. Oba bratři, Stanislav a Jaroslav se stali důstojníky Československé armády, také manžel Karličky, Josef Gregor, byl důstojníkem Československé armády a manžel Jarmily, Jan Klimeš, byl učitelem na měšťanské škole v Jičíně. Tam se jim narodila jediná dcera Nad'a. Oba mladí manželé, Jarmila a Jan se zapojili plně do kulturního dění města Jičina a často oba hráli v ochotnickém divadle a zpívali ve sboru.

Po skončení II. světové války se Jarmila Klimešová s manželem a dcerou odstěhovali do Karlových Varů, kde byl Jan Klimeš jmenován školním inspektorem. Jak Jarmila, tak i její manžel byli oba velmi činní v rozvíjejícím se politickém životě. Když komunisté v únoru 1948 převzali moc a na Jana Klimeše byl vydán zatykač, celá rodina hned v březnu uprchla do západního Německa. Nejdříve byli v uprchlickém táboře v Dieburgu, pak v Darmstatu a později v Regensburgu. Využili první příležitosti, kdy mohli emigrovat a odjeli do Švédska do města Västerasu. Tam se však Jarmilce moc nelíbilo a na pozvání neteře Květy Gregorové-Schlosbergové měli možnost emigrovat podruhé, tentokrát do vysněné země, Ameriky. Na „Thanksgiving“ 1952 přijeli do Washingtonu, D.C., kde se hned oba zapojili do krajanského života. Jarmila byla činná v Sokole, nescházela nikdy na žádném československém bazaru ať byl ve prospěch České kapličky, nebo jiného kostela nebo ve prospěch SVU, Společnosti pro Vědy a Umění. Jarmila Klimešová pro všechny pekla a pak i v krásném šardickém kroji prodávala s úsměvem na rtech své dobroty.

Patnáct let po smrti svého milovaného manžela, se Jarmila Klimešová přestěhovala v roce 1997 ke své dceři Nadě Granzottí do Austinu v Texasu. Skoro čtyři roky bydlela s dcerou Nad'ou, potom tři roky v assisted living a nakonec v privátním „personal care home“, kde v kruhu rodiny své dcery klidně zemřela. Jarmila zde zanechává kromě dcery Nadi dva vnuky, Davida a André, a dvě pravnoučata.

Naše poslední „sbohem“, patří vzorné české vlastence, dobré české ženě, která udělala kus dobré práce daleko od domova.

Čest budiž její památce.

Nad'a Granzottí, Austin, Texas

PRVNÍ ČESKOSLOVENSKÁ KRAJANSKÁ TELEVIZE V USA EUROTV1

Od 4.ledna 2004 začala Eurotv1 z Chicaga pravidelně vysílat **TELEVIZNÍ PROGRAM v ČESKÉ a SLOVENSKÉ ŘEČI**. Program je přenášán televizní stanicí **WFBT každou neděli od 11 AM**. V pravidelném hodinovém vysílání jsou zařazeny informace, zajímavosti, kultura, sport a soutěže. Svým pestrým zaměřením jsou osloveny různé věkové skupiny krajanů. Nechybí ani pohádky pro děti, písničky na přání, duchovní zamyšlení krajanského misionáře a publicistický pořad Hlasatel, ve kterém vystupují zajímavé osobnosti z krajanského života. Vysílání pokrývá oblast, kde bydlí přes 8 miliónů lidí a sledovat krajanský program může okolo 200 tisíc krajanů. Mnohojazyčný kanál 23 WFBT je vysílán v pásmu UHF ze Sears Tower v Chicagu a jeho vzdušný signál pokrývá Illinois: Cook, Du Page, Kane, Kendall, Lake, McHenry, and Will county. Indiana: Lake county. **Na tento příjem kanálu 23 je nutné používat anténu pro UHF.** Někdy stačí použít jen pokojovou, teleskopickou nebo venkovní anténu.

Zákazníci níže uvedených kabelových společností mohou sledovat stanici WFBT na:

RCN 21st CENTURY – Channel 14

Lincoln Park, The Loop, Near North, Lakeview, Uptown, Westridge, Edgewater, Rogers Park, Oakland, Skokie also high rise hook-ups in Wheeling, Oak Park, Maywood, Naperville, Frankfort, Lemont, Palentine, Niles, and Northbrook. AMERICAST CABLE – Suburban Channel 19

AMERICAST CABLE – Chicago Channel 17

Glendale Heights, Glen Ellyn, Arlington Heights, Elgin, Streamwood, Prospect Heights, Naperville, Des Plaines, South Holland, Oak Forest, Schaumburg, Crestwood, and Du Page County, Vernon Hills, Mt. Prospect, Chicago Heights, University Park, Glenview, Calumet City, Robbins, and Palos Park.

Důležitá informace je, že v Berwynu, Ciceru, Riverside, La Grange, Woodridge atd. nelze v současné době přijímat krajanský program přes kabelovou televizi. Pro toto okolí je doporučeno používat jen pokojovou nebo venkovní anténu pro příjem v pásmu UHF. Pro majitele kabelového připojení v této oblasti se doporučuje na dobu československého vysílání kabelové připojení odpojit od televize a připojit kabel od normální pokojové nebo venkovní antény. V tomto případě se nemusí přeladovat kanály na televizi. Stačí jen na remote controle zvolit Channel 74. (Pozor kanál 74 je vyzkoušen jen v Berwynu.)

Pořady této televize lze sledovat po celém světě neboť jsou přenášeny přes Internet na <http://www.eurotv1.us> Na těchto webových stránkách lze najít i záznamy již odvysílaných programů, které tam jsou uloženy v archívu.

V neděli 25.ledna 2004 televize Eurotv1 výjimečně nevysílala na kanálu 23, ale jen přes Internet. Stanice WFBT totiž přenášela celé dopoledne oslavy čínského nového roku.

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Opět v kriminále

Po propuštění z vězení na Mírově v květnu 1960 však nebylo všemu konec. Pomalu jsem poznával život venku. Zejména jsem zaznamenal, že většina lidí se naučila jakž takž žít v komunismu. Předstírat souhlas s různými opatřeními, být opatrný ve vyjadřování před lidmi, ba i před dětmi doma kvůli škole. V práci mezi dělníky jsem nacházel jisté pozornosti vůči sobě, byl jsem neustále pod dozorem.

Když jsem předložil doklad o svých nemocech ve vězení, byl jsem zařazen do práce v lehkém průmyslu - v textilní továrně. Zde jsem odvázel z barvírny v přízemí na ručním vozíku mokré těžké úplety k sušárně v prvním patře. Zatímco těžký průmysl a podniky kovu měly již dávno elektrické dopravníky, lehký průmysl k tomu ještě nedospěl. Zanedlouho jsem měl ze své práce oteklé nohy, trpěl bolestmi z borcení nártů a vrátily se mi bolesti trojklaného nervu, jak jsem jimi trpěl na Mírově. Též pravidelné kontroly plic v souvislosti s tuberkulózou, na které jsem docházel, nebyly dobré. Nemohl jsem dál vozit těžké úplety, a tak jsem byl přefazěn na práci do sušárny. Tam pracovalo pět žen, které mokré úplety upravovaly do stroje. Pracovalo se mi s nimi dobře. Šlo o starší dělnice, které tuto práci dělaly celý život.

Jednou, když se blížilo výročí říjnové revoluce, se mě ženy ptaly, zda mají jít na veřejnou oslavu. Tehdy jsem jim odpověděl, že mají-li co oslavovat ony, zkušené dělnice, nechť jdou. Já sám nemám co slavit a jistě bych tam byl nerad viděn. Jejich rozpačité pohledy mě však utvrdily, že jejich otázky jsou nezáluďné a poctivé. Po oslavě mi jedna z žen řekla, že stejně nikam nemohla jít, že musela být mladým u dětí. Také jsem zjistil, že dělníci v úpravně látek nechávají často běžet ke konci směny stroje naprázdno. Řekli mi, že to dělají proto, aby nebyly zvyšovány normy a tím snižovány výdělky.

V naší továrně pracovala v oddělení konfekce paní Anna Belesová. Ta se rovněž vrátila z vězení, když dostala amnestii pro matky s dětmi. Byla manželkou majora Belese, důstojníka generálního štábu a profesora na Válečné škole, účastníka protikomunistického odboje, ale i odboje v Obraně národa za protektorátu, který včas uprchl z komunistického Československa. Na jeho dopadení byla tehdy vypsána odměna jeden milion korun. Patřil ke stěžejním osobnostem v organizaci protikomunistického odboje, vedené Bohumilem Supem. Později mohla za dolary odletět paní Belesová za svým manželem do San Franciska v USA. Byla to pro ni nejšťastnější chvíle, když se mohli opět setkat.

Ženy z úpravny mě varovaly před rozhovory s některými osobami. Provokatérů a donašečů bylo vždy dost. Když jsem v továrně žádal o změnu pracoviště, dověděl jsem se, že to

bude možné, až co prý řekne „orgán“. Byl jsem tedy ustavičně sledován a byl na mě nasazen jistý Stanislav Veselý, dnes již zemřelý, který měl za úkol se několikrát objevit v mé společnosti a pak s ním příslušníci Stb sepsali potřebné protokoly, které vedly k mému novému zatčení. Dodnes nevím zda Stb vadilo, že jsem byl propuštěn na velkou amnestii, a nebo, a tomu věřím víc, že se vyostřila politická situace. Kolem Berlína byla postavena vysoká zeď, Američané zajišťovali zásobování své zóny v Berlíně leteckým mostem a schylovalo se k válce mezi Východem a Západem. Když mě potom znovu zatkli, řekl jsem několikrát při vyšetřování, že mi byl Veselý podezřelý, a že jsem před ním nic takového, co uvedl do protokolů neřikal, ale oni mi odpověděli: „To si vysvětlíte u soudu.“ Tam mě ovšem potom ke slovu nepustili. Stal jsem se tedy obětí lživého udavače a byl jsem potřetí odsouzen. Tak jsem zvedl výši svého trestu na 27 roků.

Byl jsem odvezen znovu do Leopoldova na zvláštní oddělení na samotkách. Zde dál pokračovala represe i s ohrožením života. Z této doby si pamatuji případ, v němž byli dva bratři odsouzeni podle stejného paragrafu na stejných 15 roků. Když byl jeden z nich v roce 1960 propuštěn na amnestii a jeho druhý bratr se rovněž domáhal propuštění, tak prvního bratra vrátili zpět do Leopoldova. To byla komunistická praxe.

Při mém novém vězení mě nejvíce tížilo, že další zesílenou represí musela opět prožívat i moje rodina. Neměli tehdy takový přehled o světových událostech a byli sraženi na kolena rozvířenou lživou propagandou. Ani jsem tenkrát nemohl žádat o návštěvu manželky, také i kvůli pohledu na pevnost Leopoldov a svízelnou cestu tam. V této krajní bídě čas běžel dál.

Přišel rok 1962 a tehdy byla vyhlášena další amnestie i pro vedoucí skupin i pro některé doživotní tresty. Tak bylo propuštěno mnoho vězňů. Tehdy se v Leopoldově objevil sám náčelník Král (nebo jeho zástupce Weis) a vybíral otroky do Valdic, kde poklesl stav vězňů. Prohlížel jednotlivcům ruce, ohmatával prsty a kdo se hlásil dobrovolně, toho si zapsal do Valdic. Přihlásil jsem se. Ne snad, že by Valdice byly lepší, ale byly blíže domova a to rozhodlo. Byla jarní neděle, slunce již trochu hrálo a nám, kteří jsme z Leopoldova odjížděli, bylo i tepleji u srdce.

Valdice jsou rozsáhlá věznice, známá též pod názvem Kartouzy, protože zde byl dříve klášter Kartuziánů s velkými zahradami. Na nich bylo v této době postaveno šest dřevěných baráků a bylo zde soustředěno asi 2 tisíce vězňů. Bylo zde zřízeno mnoho dílen pro podniky jako Agrostroj Jičín, Závody průmyslové automatizace, bývalý podnik Křižík, v kostele byla dílna pro podnik Bižuterie, dále byla ve věznici Mechanika, kde se vyráběly odposlouchávací přístroje, známé jako „štěnice“ a další dílny. Já jsem byl zařazen pro provoz Křižík, prý jako se slušnější pověstí.

Vězeňské dílny byly napojeny na výrobní plán každého podniku, který se musel plnit, ba překračovat. Vzpomenu zde výroku ruského Solženicína, který uvádí, že právě tím byla

vytvořena jistá závislost bachařů a vedení věznice vůbec na věznicích, a proto byly často i mírnější postoje k vězňům. V tehdejší době byl ve Valdicích nedostatek vězňů, kteří by dobře ovládali organizaci výroby, vedli administrativu a provozní účtárnu. I když státní vězni nechtěli tyto funkce zastávat a s ohledem na dozor Stb ani nemohli, stávalo se, že v případě nouze bachař, pod něhož dílna spadala, vybral i politického vězně k tomuto úkolu. Stalo se to i v mém případě a pracoval jsem jako provozní účetní. Měl jsem však rozkaz, že kdyby přišla nějaká návštěva z Ministerstva vnitra nebo z dozoru Stb, že si musím sednout mezi manuální pracovníky s pilníkem nebo jiným nářadím v ruce a pilovat elektrosoučástku, kdyby se mě tato návštěva ptala na jméno. Později jsem však byl přeložen na Bižuterii do úpravny, kde se pracovalo s kyselinou solnou a dusičnou, což opět ohrozilo moje stále ještě chorobné plíce.

Čas běžel dál. Občas byl někdo ze státních vězňů propuštěn, jako např. v roce 1966 Milo Komínek, autor knihy „I pod oblohou je peklo.“ Později vydával kanadsko-český časopis „Svědomy“. Obětoval své zdraví i majetek v boji proti komunismu.

Staré represivní praktiky ze strany Stb vůči politickým vězňům byly již v této době zmírněny. Bylo to i z toho důvodu, že ve věznicích již převažovaly živly kriminální. Právě v nich měla Stb prodlouženou ruku a využívala jich k donášení zpráv na politické vězně. Po poradě s několika spolehlivými kamarády jsme se rozhodli připravit akci na odstranění „bomzáků“. Když jsme si ověřili některé tyto lidi mezi kriminálními živly, dali jsme to příležitostně vhodným způsobem vědět, s tím, že je známe, a že tedy před nimi nic, co by mohli hlásit nemluvíme, a tudíž si sami vymýšlejí dezinformace a lži. Tak tito donašeči postupně odpadali, ale co to bylo platné, když Stb měla dost velký výběr jiných. Pokusili jsme se také získat rozhlasové zprávy jako kdysi v Jáchymově, ale i tato akce skončila neúspěchem.

Dlouhá léta ve vězení, značné nervové vypětí a starost o rodinu – to všechno vedlo ke zhoršení mého zdravotního stavu. Třikrát jsem upadl do bezvědomí. Z toho prvního jsem

byl probuzen hlasem: „No už nabírá barvu, tak ho z toho dostaneme.“ Byl to lékař, ale nevím již který, a také nevím, jak dlouho ten stav trval. Podruhé jsem upadl do bezvědomí u pracovního stolu a probudilo mne jakoby pohlázení po tváři. Bylo mi však řečeno, že šlo o pořádnou facku. Po třetí se mi udělalo nevolno při odchodu z práce na ubikaci, ale jen tak tak jsem tam ulehl na kavalec. Ihned jsem ztratil vědomí. Tehdy jsem byl probuzen Otcem Jurášem, biskupem evangelické církve ze Slovenska a zaslechl jsem jeho hlas: „Jožko, všiml jsem si, že jsi vypadal špatně, když jsem odcházeli z kostela (to bylo naše pracoviště), a tak se jdu podívat, co je s tebou.“ Byl to vzácný člověk. Na pracovišti jsem poznal i Otce Františka Šilhana a další kněze. Nebyl jsem však s nimi na cele, avšak na pracovišti jsme si rozuměli.

Můj zdravotní stav se rapidně horšil a byl jsem překvapen, když jsem byl jednoho dne (datum už si nepamatuji) zavolán k jistému lékaři, docentovi, který mě prohlédl bez přítomnosti bachaře a při tom mi řekl: „Musíte to již vydržet, vždyť dlouho tu již nebudete.“

Při jiné cestě ze zaměstnání ke mně přiskočila jistá návštěvnice v civilu a v rychlosti mi řekla: „Již brzy budete propuštěni.“ K tomu došlo v památném květnu 1968. Byl jsem mezi posledními. Vzpomínám s dojetím, že pro mne přijela manželka a očekávala mne v návštěvní místnosti. Byl máj.

Milý čtenáři, věř, že se mi těžko píše tato zpověď, myslím si však, že nyní, kdy denně vidíme u nás v televizi soudruhy na obrazovkách, a kdy je vidíme ve společnosti i „našich“ nejvyšších politiků a stát u nálevního pultu ve sněmovně s nynějšími „demokraty“ a potom pohlédneme na naše vnuky a právnučky, je nám úzko z neznámé budoucnosti. Klade-me si otázku: „Jací jsou to „demokraté“, kteří se nemohou rozejít se zločineckou organizací a ideologií vyhlášenou zákonem 198/93. Proč se nedovedou tito „demokraté“ účinně bránit této ideologii. Víme, že i na hřišti protihráč hraje tak, jak mu dovolíme.“

Josef Dolejší
Česká republika

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ ČTRNÁCTIDENÍK

HLASATEL

Nejstarší český pišící noviny publikované v Americe,
mající své čtenáře po celých USA i jinde.
Servis nezávislých komentářů, zpravodajství
a informací z ČR a z krajaňského života.

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:

HLASATEL, 2470 Brunswick Circle, Unit B1
Woodridge, Illinois 60517

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu
hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

**v neděli v 9.00 am
a v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm**

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Myslivecké zvyky a tradice

Lovectví se pro mnohé stalo vášní. Sám legendární Hubert, který vyrůstal ve Francii na královském dvoře, kde se učil rytířským dovednostem, to jest především zacházet se zbraní, jízďe na koni a lovu, nedbal Desatera Božích příkázání, mezi které patří i třetí: „Pomni, abys den sváteční světil“ a lovil i o nedělích a ve dnech církevních svátků a to až do onoho dne, kdy se před ním objevil jelen s ukřižovaným Kristem mezi paroží. Tato událost silně na Huberta zapůsobila. Zřekl se svých nástupnických práv, své další úsilí zaměřil na církevní vzdělání, byl vysvěcen na kněze a v roce 709 nastoupil na biskupský stolec v diecézi Tongeren-Faast-rich. Dnes je svatý Hubert uctíván jako patron myslivců.

Lovectví si žádalo pravidla. První světský panovník, který vydal zákonné předpisy pro lov byl Karel I. Veliký (712-814), který se roku 768 stal králem Francké říše. Při sestavování svých zákonných předpisů „Capitulare de villis“ o lovu vycházel pravděpodobně ze starého římského práva. Předpisy stanoví, že tomu, kdo by bez králova svolení ve vyhrazeném lese lovil, budou uloženy přísné tresty. Podrobný výklad jednotlivých ustanovení nás přesvědčí o tom, že královi lovci se stali privilegovanou skupinou. Byli oprostěni od poddanských robotních povinností, protože jejich jedinou starostí bylo doprovázet krále při lovu. Plnění předpisů uvedených v Capitulare de villis bylo zajišťováno církevní přísahou věrnosti. Předpisy v Capitulare de villis iniciovaly dokonce i vznik myslivecké mluvy. Odborně školení lovci a ostatní lovecký personál se mezi sebou postupně začal dorozumívat celou řadou odborných výrazů, které byly pro nezasvěceného posluchače naprosto nesrozumitelné. To královským myslivcům dodávalo na tajemnosti a u ostatních poddaných pochopitelně vzbuzovalo náležitý respekt. Minesengři a ostatní umělci, kteří se také zúčastňovali příprav loveckých akcí a především pak závěrečných loveckých slavností, přijímali do svého slovníku jednotlivé odborné výrazy, a tak se tato myslivecká mluva šířila také na jiná panovnická sídla do jiných oblastí.

Předpisy Capitulare de villis dlouhodobě zajišťovaly podmínky pro odborné školení a vzdělávání nových budoucích myslivců, kteří se stali zvláštní vrstvou privilegovaných poddaných. Aby se zamezilo nadměrnému vybíjení zvěře, tak v průběhu staletí byli vyzýváni lovci, aby dodržovali stříd-

most při lovu. Byly zvyrazňovány a ceněny dobré morální vlastnosti myslivce. Časopis Česká myslivost z roku 1899 uvádí podle starých pramenů, že „ten, kdo chce být myslivcem, lovcem pravého rázu, musí být bohabojný, mlčenlivý, věrný, poctivý, opatrný, rozumný, moudrý, bdělý, bystrý, neomrzely, neohrožený, silný a pevného zdraví, střizlivý, musí milovat své psy a libovati si čistou, dobrou zbraň...“

Již v dávných dobách věděli panovníci velmi dobře, že mysliveckému povolání se mohou věnovat jen lidé fyzicky i duševně zdraví a silní, kteří dobře ovládají střelbu ať zprvu z luků a kuší, nebo později z pušek. Myslivci se jim výborně hodili za vojáky, neboť mohli využít jejich střelecké zkušenosti, nebojácnost, otužilost a vytrvalost. Myslivecké jednotky bývaly ve válce nasazovány zejména tam, kde velení potřebovalo hbitý a rázný zásah dobrých střelců.

Poctivost, čestnost, slušnost, družnost, nezisknost a ochota pomoci, patří po staletí k dobrým morálním vlastnostem myslivce. Ukázněnost a bezpečnost při zacházení se zbraní patří k základním povinnostem myslivce. Zdrženlivost při lovu - v době jarního tahu sluk, při lovu kachen aj., rozvaha a sebeovládání, skromnost, musí být dalšími dobrými vlastnostmi myslivce. Nesmí se dát strhnout k střelecké vášni. I zvěř řazená mezi „škodnou“ má v přírodě své místo. Znalost zákona o myslivosti a prováděcích předpisů, jejich zachovávání, jakož i dodržování stanov a plnění předpisů vydaných Českým mysliveckým svazem a mysliveckým sdružením je pro myslivce samozřejmostí. Ostatní odborné znalosti si myslivec musí stále doplňovat studiem odborné literatury, získáváním zkušeností od starších druhů i vlastní prací v honitbě.

Při honu dobrý lovec dává bedlivě pozor na pokyny, které udílí průvodce nebo vedoucí honu. V průběhu lečí myslivce dodržuje dohodnuté povely a návěští. Střílí jen na zvěř, která byla určena k odstřelu a kterou bezpečně rozeznal. Postřelenou zvěř je lovec povinen dohledat a dát zvěři zaráz. Z honu neodchází lovec předčasně, zúčastní se výřadu i poslední leče. Při poslední leči v hostinských místnostech i jinde jsou účastníci povinni mít odložené zbraně nenabitě.

Myslivecké společenské dění se neodbyvá jen při honech nebo při pracích v honitbě. Myslivci se scházejí po výřadu při ukončení lovu k posezení a pohoštění... a to při tak zvaných posledních lečích. K nim patří slavnostní spolkové schůze, besedy, umělecká

vystoupení, taneční zábavy i plesy spojené s výstavami, přehlídkami i soutěžemi, kam bývá zvána i veřejnost. Poslední leče se konají v loveckých chatách, v myslivnách, v klubovnách a také v hostincích. Po menších lovech je možné při poslední leči také posedět u plápolajícího táboráku při lovecké chatě. Místnost, kde se večerí a beseduje, bývá slavnostně vyzdobena. Myslivci udržují zvyk připíjet levici.

Pasování na myslivce

Zájemce o získání prvního loveckého listku musí absolvovat odborný kurz a stanovenou dobu praxe. Pak se musí podrobit zkoušce o první lovecký listek.

Přijímání mezi myslivce je akt slavnostní. Ve vyzdobené místnosti trofejemi, úlomkou, obrazy s mysliveckou tematikou, se kolem upraveného stolu shromáždí členové sdružení v čele s předsedou. Na stole je položen tesák, nováčkova zbraň, popřípadě i jeho borlice a pamětní list.

Po zatroubení signálu „Pozor!“ všichni povstanou, při zvuku „Lovu zdar!“ vstoupí do místnosti myslivecký hospodář, po levém boku s nováčkem. Nováček musí přítomným slíbit podáním pravé ruky, že bude zachovávat zákonné předpisy o myslivosti a nařízení mysliveckého svazu a sdružení a že se neproviní proti dobrým mysliveckým mrávům a zvyklostem.

Pak hospodář pasuje nováčka, který poklekl na pravé koleno, na myslivce. Tříkrát nováčka udeří plochou obnaženého tesáku a nováčkovi připomene v proslovu povinnosti myslivce. Na závěr je pasovanému myslivci předán pamětní list a je troubeno „Halalí“ a všichni přítomní nově pasovanému myslivci blahopřejí. Ten je pak pozve na přípitek.

Přijímání mezi myslivce (pasování na myslivce) se děje jen jednou. Pasování na lovece je možné několikrát, vždy po ulovení prvního kusu dotyčné zvěře. Pasování na lovece je tedy dalším čestným aktem, který se koná po ulovení spárkaté zvěře, tetřeva, tetřívka, dropa a velkých šelem.

Jana Džúrová, Česká republika

Kristián Chalupa a jeho kniha

V Brně žijící publicista Kristián Chalupa (nar.1950) prošel ve svém dosavadním životě řadou zajímavých a inspirativních profesí. Za komunistické diktatury pracoval většinou v manuálních povoláních, např. jako dělník ve skladu, pomocný dělník

na stavbě či kulisák v divadle. V minulosti se živil také jako vychovatel, knihovnik, propagační pracovník. Má za sebou i jedenáctiletou praxi novináře. Na filozofické fakultě Masarykovy univerzity vystudoval psychologii (doktorát) a také literární a divadelní kritiku. Nyní již pátým rokem pracuje na antimonopolním úřadě jako ředitel tiskového a informačního odboru a je zároveň mluvčím této celostátní instituce státní správy, která má sídlo v Brně. Ve své knize povídek Hostina kulisáků a jiné podhostiny, která vyšla v roce 2002 v brněnském nakladatelství Jota, zúročil své bohaté životní zkušenosti. S lehkou nadsázkou a humorem ve dvaceti krátkých příbězích přiblížil dobu totality v bývalém Československu, její bezohlednost, tupost i úsměvnou absurditu. Odpověděl nám na několik otázek.

Co vás vedlo k napsání povídkové sbírky s tak trochu nezvyklým názvem?

K použití názvu Hostina kulisáků mne inspiroval jeden z hrdinů mé knihy. Byl již řadu let v důchodu, když jsme se někdy v polovině 90. let náhodně potkali. Řekl mi tehdy, že ty naše věčné debaty v kulisácké šatně Mahenova divadla byly skutečnou hostinou. My jsme opravdu ve chvílích volna mezi jevištními zkouškami a představeními probírali veškerá možná témata, která byla v bývalém režimu často tabu. Bavili jsme se o literatuře, o divadle, o sportu. Velmi jsme samozřejmě komentovali i aktuální politické otázky. Díky mimořádně pestrému osazenstvu kulisácké šatny byly tyto debaty vždy velmi plodné a výživné.

Co máte na mysli tím pestrým osazenstvím šatny v někdejším pracovišti v divadle?

Určité profese byly za komunistů tradičně azylem pro různé nespokojence, komunistickému režimu nepohodlné, zneuznané umělce, ale třeba i lidi s dobrodružnými sklony. Tito lidé nemuseli v podobných povoláních plnit určité společenské rituály, dělat kompromisy. Nikdo je tam například nenutil vstupovat do organizací typu Svaz československo-sovětského přátelství, Socialistický svaz mládeže. A pokud by je k tomu někdo nutil, tak by se mu nejspíš vysmáli.

Můžete být přece jen více konkrétnější v případě Mahenova divadla, kde jste sám působil jako kulisák?

V brněnském Mahenově divadle jsem s kulisáky prožil téměř sedm let. Za tuto relativně dlouhou dobu jsem tam poznal neskutečně pestrý vzorek tehdejší naší společnosti. Pracoval tam se mnou doktor filozofie, kterému se počátkem 60.let jako dvacetiletému podařilo dostat povolení k vystěhování ze Sovětského svazu. Po matce byl volyňský Čech a po otci Rus. Vedle něho tam působila legenda brněnských kulisáků Vašek Dědek. Tento vynikající šachista a autor zajímavých skript z psychiatrie nedokázal pro svou nekázeň absolvovat ani střední školu. Tři roky tam pracoval australský státní občan, který pocházel z Brna. V roce 1968 emigroval. O deset let později, při návštěvě Vídně naivně usedl do autobusu směřujícího do Brna. Myslel si, že mu australské státní občanství a australský pas umožní vykonat bez problémů několikadenní návštěvu komunistického Československa. Krutě se zmýlil. Několik dnů se protáhlo na celé tři roky, než ho nechali vycestovat zpět. U kulisáků s námi pracovali budoucí herci, výtvarníci, novináři.

Jak vy sám jste se vyrovnával tehdy s tím, že pracujete jako kulisák? Nebylo vám jako vysokoškolačkovi trapně, že máte takovou profesi?

Podobnou otázku jsem dostal již vícekrát. Za žádnou poctivou práci nemusí být člověku trapně, nemusí se za ni stydět. Divadlo mne vždy lákalo svou neopakovatelnou atmosférou. Navíc za komunistů byla divadla, vedle kotelen, jak jsem již řekl, azylem pro jinak smýšlející lidi. Kulisácká šatna Mahenova divadla představovala v té době jakýsi ostrůvek autonomního a svobodného myšlení. Kdo dělal kulisáka, se v žádném případě nemusel stydět. Trapně by správně mělo být nejrušnějšími kádrováckým náměstkům, placeným komunistickým funkcionářům, estébákům a podobnému odpadu lidské společnosti. Taková ale stud v drtivé většině neznají.

Dá se tedy říci, že se všechny vaše povídky opírají o vlastní zážitky?

Díky řadě profesí, které jsem měl možnost v minulosti vykonávat, mám skutečně mnoho komických, absurdních i smutných zážitků. Ty jsem zasadil do svých povídek. Jsou tam samozřejmě zakomponovány také osobní prožitky mých přátel či blízkých. Chci však zdůraznit, že to není žádná literatura faktu. Je tam vždy trochu nadsázky a fantazie. Příběhy z kulisáckého období mého života tvoří druhou menší polovinu knihy. Ta první polovina knihy se vztahuje k období let šedesátých a sedmdesátých.

Knížka povídek Hostina kulisáků a jiné podhostiny vyšla již předloni. Píšete v současné době něco dalšího?

Pracuji na další sbírce povídek, která se má jmenovat v Zahraničí a v podhraničí. Děj těchto příběhů se rovněž ve své většině odehrává v absurdní době přihlouplého komunistického

režimu. Již jsem začal vyjednávat s brněnským nakladatelstvím Jota o jejím vydání. Snad se to podaří ještě v letošním roce. Kromě toho mám rozepsanou knížku s názvem Setkávání. V tomto případě však nejde o beletrii, ale je to novinářská záležitost. V knížce budou jednak mé již dříve publikované rozhovory se zajímavými lidmi a zároveň tam čtenář najde dosud nezveřejněné fejetony. Ty budou také o mých setkáních s různými osobnostmi.

O kterých zajímavých lidech se bude v knížce Setkávání hovořit?

Bude tam například rozhovor s hercem Bolkem Polívkou, zpěvákem a básníkem Karlem Krylem, dále tam budou rozhovory s některými českými a slovenskými polistopadovými politiky, ale i s někdejším vysokým komunistickým funkcionářem Václavem Bilakem. V krátkých fejetonech, které budou rovněž součástí této knížky, se pak čtenáři setkají například s atletem Emilem Zátopkem, s nynějším Američanem Janem Honnerem, básníkem Zdeňkem Rotklem, výtvarníkem Olinem Hyvnarem, primátorem města Brna Petrem Duchoněm, s brněnským bezdomovcem Pepou a podobně. Má to být uklidňující čtení o různých osobnostech, ale v některých případech i o trapných postavičkách. Velká část z těch, kteří v knize vystupují, má nějaký vztah k městu Brnu, kde již přes třicet let působím. Předtím jsem žil na severní Moravě v Kopřivnici.

Kde si mohou zájemci opatřit vaši knihu?

Knihla Hostina kulisáků a jiné podhostiny se u nás v České republice prodává normálně v knihkupectvích. Je ji také možno objednat i přes internetovou prodejnu na www.vltava.cz. Nebo objednat písemně:

VLTAVA.CZ, Sadařská 1, Brno, 624 00

Czech republic

Nebo objednat telefonicky:

(00420) 538 706 433, fax: 538 706 445

Co byste chtěl vzkázat krajanům v Americe?

Doposud se mi prozatím nepodařilo Spojené státy navštívit. Doufám ale, že to ještě někdy napravím. Znáám dost slušné historii 19. a 20. století, a proto velmi dobře vím, že USA byly v té době hlavním garantem svobody a demokracie. Prokázalo se to během první i ve druhé světové válce. V 50. letech zabránila Amerika svou silou a rozhodností Stalinovi a jeho následovníkům podrobit si další země svobodného světa a nakonec USA přispěly k pádu komunismu i v naší republice. Tato svobodná země vždy poskytovala velkoryse azyl lidem z celého světa. Mezi nimi také velkému množství Čechů a Slováků. To je třeba mít stále na paměti. Jsem potěšen, že mohu své humoristické povídky prostřednictvím vašeho časopisu nabídnout všem krajanům, kteří ani za velkou louží nezapomněli svůj rodný jazyk.

Redakce děkuje za rozhovor a těší se na ukázky z povídek v některém z příštích čísel HN.

MLADÝM

Pamatuj člověče, že jsi jen prach!

Srazil y jsme se ve dveřích.

„Mami!“ vykřikla jsem rozčileně.

„Podívej se, jak jsi mě ušpinila!“

Maminka vynášela popel, ale stačila jej donést právě jen mezi dveře. Tam se ho ocitla část na mém svetr u, část na kalhotách a ještě jednou tolik na podlaze.

Maminka se zamračila a vypadala, jako by chtěla říct něco hodně – hodně uvolňujícího; pak se však zasmála a pohodila hlavou.

„No co!“ řekla vesele. „Tak jsi dostala popelec o pár dní dřív. – Tobě to snad vadí?“ zeptala se schválně hodně udiveně.

Neřekla jsem nic, protože jsem zuřila, a vím, že když člověk zuří, že je lepší být potichu. Maminka to vytušila a šla raději pro smetáček a lopatku.

„Ty toho naděláš kvůli jedněm kalhotám!“ řekla když viděla, jak se mračím a oprašuji uprostřed toho mraku popela.

„Když máš takhle zaprášenou duši, tak to ti nevadí, že? Přitom kalhoty stejně za chvíli vyhodíš, protože už nebudou moderní, a koupíš si zase jiné. Jenomže s duší to takhle udělat nemůžeš. Za prvé máš jen jednu – na celý život, (móda nemóda), a za druhé na ní záleží celá tvoje budoucnost. Hlavně ta věčná. A co se týká tvého krásného těla oblečeného v krásných a krásně zapopelených zvonáčích – to stejně jednou pomine, tak jako šunka v komíně. Nezbudou ti ani tvé krásné oči pro pláč.“

Takže: „Pamatuj člověče, že jsi jen prach a na prach se zase rozpadneš,“ dodala maminka a plácla mě několikrát přes stehna, aby toho „popelce“ nebylo zas tak příliš.

Byla jsem naštvaná ještě trochu víc. Nesnáším tahle kázání ani když jsem v pohodě, natož v nějaké krizi.

„No jasně,“ řekla jsem naštvaně.

„Už se hrozně těším na to, jak se budu popelit v urně,“ odsekla jsem.

„A nebo smažit v očišti,“ špitl mi můj anděl do ucha, a znělo to trochu škodolibě. Slyšela jsem ho a věděla jsem, že na to musím odpovědět.

„Něco s tím udělám. Neboj!“ řekla jsem a vzala jsem smetáček s lopatkou mamince z ruky...

Když jsem ten „popelec“ pouklízela a oblékla své pomíjivé tělo zase do čistého, zalezla jsem si kamsi do samoty a začala jsem se připravovat na svátost smíření.

*Veronika Brabcová
Česká republika*

Tvůj obličej

Jaký je vlastně tvůj obličej?

Je to opravdu tvoje pravá tvář nebo jenom maska, kterou si denně nasazuješ, když se setkáváš se svými blíznými?

Jednou za rok, při karnevalu, si nasazujeme jinou tvář, ale tomu každý rozumí.

Všichni si mohou jednou bláznivě hrát.

Chodit sem a tam s obrovským nosem,

vklouznout do šatů princezny nebo se pomalovat jako klaun.

Být klaunem na jeden den, to lze připustit.

Ale nehrej komedii každý den.

Neměň svůj obličej, jako měníš košili.

K lidem, které potřebuješ, jsi pozornost sama.

Ale k těm ostatním – pravý opak!

Na veřejnosti muž se zářícím obličejem – a doma – hotový bubák.

Tam, kde si můžeš hrát na pána,

jsi jako pes,

ale vůči svým představeným se lichotíš jako kočka.

Tvoje tvář by měla být vždy

zrcadlem tvého srdce.

Proto se především starej o to,

aby tvé srdce bylo dobré.

Na pohřbu je již pozdě

Když tak člověk poslouchá lidi na ulici, v kanceláři, v dílně, v restauraci, snadno nabude dojmu, že většinou jsou lidé špatní a zlí.

Ale když se za nějaký ten týden člověk zúčastní pohřbu, čte a poslouchá nekrology,

pak může mít dojem zcela opačný;

že totiž lidé nejsou vůbec zlí.

Všichni ti zesnulí, ať již otcové a matky,

byli ideálními otci a matkami,

byli to srdeční a dobří manželé a manželky,

vždy věrní a láskyplní.

Nikdy jsem nečetl na žádném úmrtním oznámení:

„To byl starý protiva ...“ nebo

„To byla klepna ...“

Z úmrtního oznámení se můžeme leccemu přiučit – na příklad:

Mluv dobře o člověku za jeho života

a ne až nad jeho hrobem!

Daruj mu květiny ještě dříve

než zemře!

*Z knihy Phila Bosmanse: S láskou po celý rok
Nakladatelství AVE Olomouc 1992*

The Day of prayers for the sick people

The Holy Father John Paul II has declared the Feast of Our Lady of Lourdes – February 11th as a Day of prayers for the sick and disabled people.

The reason is obvious. The Church lists over sixty recognized miraculous cures that have occurred at Lourdes from which we mention the recent ones:

1950 - Col. Paul Pellegrin

A veteran of military campaigns in Africa, Indo-China, World War I and II, Pellegrin had never been wounded or sick before. In 1948, severe pain and fever were the first signs of chronic fistula from an abscess of the liver. By the time of his pilgrimage to Lourdes, his condition had digressed to an open wound requiring multiple dressings each day. Upon emerging from his second bath, the wound had completely closed and never bothered him again.

1963 - Vittorio Micheli

Diagnosed with cancer of the pelvis, Micheli's tumor had grown so large that his left thighbone became loose from the socket leaving his leg limp and paralyzed. Encased in a plaster cast, he began a pilgrimage in May 1963. Upon taking the baths, he was freed from bone pain and although still in a cast, he was able to walk. By February of 1964, the tumor had completely disappeared and his hip joint had recalcified, allowing him to lead a normal life.

1970 - Serge Perrin

Perrin is the very first person to be cured during the Ceremony of the Anointing of the Sick. In February, 1964, Perrin awoke with a severe headache, speech impairment and partial right-side paralysis with further digression in vision impairment to near-blindness. On April 26, 1970, he made a pilgrimage to Lourdes and was almost on the verge of death on the evening of April 30. On the morning of May 1, he insisted on being wheeled to the Basilica for the Ceremony where he sensed a feeling of warmth starting from his toes up to his head. He then realized he was completely cured - his vision returned and he could walk unaided after years of confinement to a wheelchair.

1987 - Jean-Pierre Bély

Bély is the most recent cure at Lourdes to be declared miraculous. Stricken with Multiple Sclerosis in 1972, Bély came to Lourdes on October 8, 1987. On October 9, while in his room after attending Mass, Bély began experiencing a high fever that caused him severe pain. Suddenly, he woke up to find himself sitting by the side of the bed, able to

move his arms and even sensed feeling coming back into his body. The following night, Bély awoke abruptly. To his surprise, he could walk. Within 12 hours, he had regained his physical abilities and showed no further symptoms of illness.

Prayer to Our lady of Lourdes

Most pure Virgin, you chose to manifest yourself shining with life, sweetness and beauty, in the Grotto of Lourdes.

To St. Bernadette you revealed yourself, "I am the Immaculate Conception."

Immaculate Virgin, you know my wants, my troubles, my sufferings. Look upon me with mercy. Through your intercession, many have obtained the cure of their infirmities, both spiritual and physical. Receive my prayers with love. Secure a favorable answer to my request.

O loving Mother, obtain for me...
(mention your petition, here)

Our Lady of Lourdes, pray for me.

Amen

Prayers for Healing

During time of illness

"The Lord sustains them on their sickbed, allays (He eases) the malady when they are ill." (Psalm 41:4)

Lord, I know that you are not uncaring about my illness, and the illness of my loved ones. Stay with us in the difficult moments of our lives. Help us to trust in your goodness.

Grant us this, through Christ, our Lord.
Amen.

In time of depression

"...Lord., save me! ...O you of little faith, why did you doubt?" (Matthew 14:30-31)

Lord Jesus, I have doubts about myself; I feel that my faith and trust in you are weak. Stay close to me. Take my hand and lift me up and out of this depression which interferes with my life and with my peace with others.

In your holy name, I pray. Amen.

In fear of a death

"Father, into your hands I command my spirit." (Luke 23:46)

Loving Father, I am afraid of death - my own death. I dread leaving this life. I need you to come to me, take me by the hand, and lead me to your heavenly dwelling place.

Make me secure in my hope of eternal happiness. Grant my prayer, in the name of Jesus, the Lord. Amen.

In time of loneliness

"My God, my God, why have you forsaken me?" (Mark 15:34)

Heavenly Father, at times I feel that you have forgotten me. When I most need you, I cannot find you. Yet I believe that you are present in my distressing loneliness.

Teach me to find you even in my darkest moments. In the name of Jesus, the Lord.
Amen.

In time of tribulation

"Do not let your hearts be troubled. You have faith in God; have faith also in me." (John 14:1)

Merciful Father, help me each day to increase my trust in you, and to find deep inner peace in my life. I place my life in your hands. Receive it as my offering to you, and bless it.

Through Christ, our Lord. Amen.

Oblate Missions, San Antonio, TX

Paths of Glory and Tribulations

The last decade of the 17th century witnessed not only peasant rebellions but also brought about significant economic changes which affected the lives of many town dwellers, especially craftsmen and merchants. Most of the artisans belonged to specific guilds whose purpose was to meticulously regulate the training of apprentices and journeymen as well as the licensing of master craftsmen. These guilds also limited the number of tradesmen admitted to each occupation and imposed high fees for the issuance of master certificates. The so-called "cottage industry" began to feel the competition of the manufactured goods mass-produced in early factories. Among the first of these manufacturing plants was the textile mill which turned out everyday stockings much more rapidly than those sewn in a rudimentary fashion in a home workshop. This factory was founded by the abbot of the Osek monastery and was managed by a fabric expert from Saxony. By 1725 this manufacturing plant engaged 300 workers and eventually utilized 27 looms and employed nearly 800 weavers. The textile industry flourished especially in northern and eastern Bohemia (Liberec, Česká Lípa, Rychnov nad Kněžnou and Litomyšl).

J. B. Santini: The façade of St. Peter and Paul Church in Rajhrad

The urban society was stratified into several social classes. The upper class was represented by high ranking bureaucrats, rich merchants and guild masters, while the middle class was made up of craftsmen, retail traders, domestic servants and small shop keepers. The lowest social class included day laborers, but also vagrants, beggars, street urchins and petty thieves. Apart from this urban populace there was a sizable group of Jewish inhabitants relegated to secluded districts called ghettos. Many Jewish merchants and bankers accumulated great wealth by extending credit at high rates of interest to Christian entrepreneurs who had experienced financial setbacks. Charging interest on loans was called usury and was considered a sinful practice condemned by the Catholic Church.

The modern industrial production developed outside of the guild system. There were, to be sure, some inherent conditions in existence within the lands of the Bohemian Crown which favored the progress of manufacturing. Among the advantages was the reorganization of the production process and the removal of existing obstacles in local markets such as toll gates and tariffs and creation of a linkage to international trade centers. An obvious handicap to the expansion of commercial enterprise was the interior location of Bohemia, especially when compared to radical economic development of the maritime position of several colonial empires such as the Spanish owned Netherlands, Belgium, and the regions of the Apennine peninsula, the Great Britain and France. Consequently the expansion of the manufacturing sector relied heavily on the domestic markets within the monarchy. The entrepreneurs found encouragement and support for their ventures through numerous privileges, interest free loans and unified customs regulations. The lands of the Czech Crown also possessed an advantageous initial position due to the high quality of workmanship and dependable availability of raw materials

Matyáš Bernard Braun: St. Ludgarda on Charles Bridge in Prague

and resources by comparison with the agrarian structure of Hungary. The rise of the manufacturing process did not evolve without occasional violent encounters with the powerful trade guilds. That is why the manufacturing concerns began to integrate the cottage crafts and to bypass the guild system altogether. The set up of manufacturing firms was by and large accomplished by foreign experts summoned by members of the aristocracy who were able to furnish the necessary capital and sufficient work force.

Among the highly regarded products manufactured in Bohemia were the fine linens and glass (especially lead crystal), the latter competing successfully with the renown Venetian glass because of its quality and low pricing.

Before the Battle of White Mountain in 1620, according to some historical sources, up to almost 90 per cent of the inhabitants of the Bohemian lands were non-Catholics. The victory of the imperial armies resulted in many drastic measures taken by the Habsburg rulers against the Protestant clergy and laity,

considered to be heretics and renegades. Some of these dissenters were banished from the realm, some left for exile of their own volition and some converted to Catholicism. The movement to proselytize the apostates became known as the Counter-Reformation. The early shortage of Catholic priests during the 17th century was being solved by the return of the previously exiled order of the Jesuits and by the fervent support of other monastic orders such as the Benedictines, Cistercians, Piarists, Franciscans, etc. The Prague Archbishop, Arnošt of Harrach, a talented and agile prelate, was largely responsible for the reorganization of the church administration and the enlistment of the new generation of seminarians studying for priesthood. Despite the fact that the provinces of Bohemia and Moravia gradually returned to the Catholic faith, there was a growth of a few isolated heretical sects in remote localities. These developments did not remain unnoticed by the Viennese government. An

Petr Brandl: The baptism of Christ

ardent Jesuit priest, Antonín Koniáš, was pilloried by some historians for his unabashed zealotry which led him to burn allegedly thousands of Czech heretical books. Many of these writings, however, were secretly preserved as „libri prohibiti“ in a few monasteries. The 17th century also witnessed the birth of Czech Baroque art. Baroque style originated in Italy during the 16th century, but flourished in Bohemia mainly during the 17th and 18th centuries. Baroque art was not created only by graphic and plastic artists such as painters, engravers, sculptors and architects. Baroque style found expression by writers of poetry and prose as well as by composers and music performs. Baroque was a logical manifestation of the spirit of the Counter-Reformation movement which glorified the marvels of heaven and praised the Lord's endless mercy which would “accept the stray sheep who show remorse back into the fold.”

Among the literary giants of the Baroque era were the patriotic Jesuit historian and geographer Bohuslav Balbin, the poet and composer Adam Michna of Otradovice and another poet and member of the Jesuit order, Bedřich Bridel. Arguably the zenith of Baroque architecture was achieved by Jan Blažej Santini - Aichl, Kryštof Dientzenhofer and his son Kilián Ignác Dientzenhofer. The most famous among the Baroque sculptors were Jan Jiří Bendl, Ferdinand Maxmilián Brokoff and Matyáš Bernard Braun. Best known painters of Baroque period are Karel Škréta, Petr Brandl, Václav Kupecký and Václav Vavřinec Reiner. Pavel Josef Vejvanovský and Jan Dismas Zelenka are the renown composers of that time.

The Czech Baroque can even claim its own saint. St. John of Nepomuk, vicar General of Prague and the confessor of the queen, was brutally tortured and ultimately tossed from the stone bridge into the Vltava River to drown on orders of queen's husband, King Václav IV. in

Jan Brokoff: St. John of Nepomuk on Charles Bridge

1393. His unwavering loyalty to his priestly duties and the strength of his religious convictions inspired several generations of devout Catholics to venerate St. John of Nepomuk and to celebrate his canonization in 1729. His martyrdom by drowning earned him the reputation as protector of waterways and bridges during floods and various water related disasters. His statues are frequently found on top of bridges throughout the central European countries. The virtue of steadfastness seems quite appropriate to emulate at times of adversity and turmoil which characterize even our contemporary milieu.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
Saint Nicholas Church
in the Old Town Square in Prague,
a design by Kilián Ignác Dientzenhofer.*

